

המפתח

לחיות באור הפרשה

עם תורה דעתיקה
סתימאה דעתיקה
לאנגליא לעתיקה-לבא

י"ז בעזרה ע"י מכון:

B48148@gmail.com

ל'לקוטי-מוהר"ן' על התורה ומועדיה

עם 'לקוטי-תפלות' על הפרשה

- לעשות מהתורה: 'תפלות' - ולהעלות שעשועים כאלו להשם-יתברך שלא עלו לפניו מימות עולם -

גליון 36

פרשת נח תש"פ

- עם עניני 'גשמים' ל'ימות הגשמים' - עם 'לקוטי תפלות' -

מפתח עניני ופסוקי הפרשה:

ב'ראשית' הספד על 'נח' | את האלקים התהלך נח | אלה תולדת נח | 'שם' הוא ה'שליש' מ'שלושה בני נח' | פי השחית כל בשר את דרכו - 'שמירת הברית' ו'דרך' | קץ כל בשר | קנים תעשה את התבה | צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלשים תעשה - ישיאומרים 'חלון', וישיאומרים 'אבן טוב' | נשמת רוח חיים באפיו | מי המבול, בלבולים | בשנת שש מאות שנה וגו' נבקעו כל מעינת תהום רבה - מהיום אם יתחיל אדם דבר שבקדשה, יוכל לגמור | לא אסף לקלל עוד | יצר לב האדם רע מנעריו | ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ | פורק עשב נתתי לכם את כל | רפי שמעון 'קשת הברית' | ה'קשת' ו'תלת גונין דקשת' | וראייתה לזכר ברית עולם | 'קש"ת': ת'קיעה ש'ברים ת'רועה | 'קשת' הוא ה'תפלה' | והיתה הקשת בענן | ויקח שם ויפת את השמלה וישימו על שכם שניהם, מצות ציצית - 'חם', דמחמם גופה דבר-נש בעברה | ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו | 'אליהו' ירחק ה'שקר', ה'נחש', הנקרא 'ארור', בחינת 'עבד' | 'חם', 'ארור', 'עבדות', 'פגם'

הברית | שני מיני פלטיין שדומין, 'מלך' ו'עבד' - אמת ושקר | שפה אחת | נבנה לנו עיר ומגדל, ונעשה לנו שם | בלל ה' שפת כל הארץ - פגם הדבור | 'נח' לא קרא לו אביו 'שם' בעת לדתו

"אלה תולדת נח, נח איש צדיק תמים היה בדרתיו, את האלקים התהלך נח. ויולד נח שלשה בנים, את שם את חם ואת יפת" (בראשית ו, ט"ז)
"עקר תולדותיהם של צדיקים מעשים טובים" (רש"י; בראשית דברה ל, ו; תנחומא נח ב)

א. ה"א סו, א - יש להצדיק בחינת 'שני רוחות': 'רוח לעלוא', 'רוח לתתא' - כמו שכתוב (בראשית ו, ט): "אלה תולדת נח נח" - 'נח לעלוא, נח לתתא' - כמו שכתוב בזוהר (נח נט): על פסוק זה: "למה נח תרי זמנא? - אלא כל צדיק וצדיק די בעלמא, אית לה תרי רוחין: 'רוחא חד בעלמא דין', ו'רוחא חד בעלמא דאתי', והכי תשפח בכלהו צדיקי" - דהינו: שיש לו בחינת 'חיות למעלה', ו'חיות למטה'. והרוח והחיות שלמעלה, גדול מאד מאד.

ובשעת הסתלקות הצדיק, יורד ונבא למטה בחינת 'הרוח והחיות דלעלוא' - ונתחבבין ונתאחדים יחד ה'רוח דלתתא', עם ה'רוח דלעלוא', כי באמת שניהם

אחד. - ותכף פשנתגלין זה לזה, נתאחדין מאד באחדות גדול. - ומחמת שה'רוח דלעלא' אינו יכול להיות בזה העולם, על-כן נסתלק לעלא. - ועלידייזה נסתלק הצדיק, פי בשנסתלק למעלה ה'רוח הנ"ל, נסתלק עמו ה'רוח דלתתא, מחמת שנתאחדו מאד באחדות גדול כנ"ל.

ועל-כן הוא דבר גדול מאד, להיות בשעת הסתלקות הצדיק, אפלו מי שאינו תלמידו - פי מחמת שאז יורד ונתגלה למטה ה'רוח דלעלא, נמצא: שנתגלה אז הארה גדולה מאד. - על-כן הוא טובה גדולה לכל מי שנמצא אז שם, והוא טובה להם לאריכות ימים.

אבל להתלמידים מגיע הארה גדולה מאד אז ביותר - פי מחמת שהם תלויין בהצדיק, ויונקים משרש אחד, נמצא: שזה ה'חיות דלעלא, הוא חיותם ממש - ונתאחדים ונתחבקים גם-כן עם זה ה'רוח, באחדות גדול - פי הוא רוחם וחיותם ממש. ועלידייזה אם זוכה, יכול לקבל "פי שנים" (דברים כא, יז; מלכים ב, ט).

ב. ה"ב ד, ב - כל מה שרוצין לעשות איזה עבדא בעבודת השם, כמה קלין של אוי ואבוי, וכמה גניחות, וכמה כפילות, וכמה הטיות, הינו תנועות משנות שעושין וראייהשם בעבודתם, צריכין לעשות קדם שעושין איזה עבדא. ועקר בהתחלה, שאז קשה מאד, פי "כל התחלות קשות" (מכילתא יתרו, 'בחדש' ב; רש"י שמות יט, ה), וצריכין כמה קלין וכמה גניחות וכו' קדם שמתחילין איזהו התחלה. וגם אחר-כך אינו בא בנקל, וצריכין כמה יגיעות ותנועות קדם שזוכין לעשות איזה עבדא שיהיה לה' הדור'.

אך ההתחלה קשה מאד, פי "עקר תולדותיהן של צדיקים מעשים טובים" (רש"י בראשית ו, ט; בראשית רבה ל, ו; תנחומא נח ב) - נמצא: שהמצוות ומעשים טובים וכל עבודת השם, הם בחינת 'הולדה', וקדם ההולדה, כמה קלין וכמה חבלים וצירים יש להולדת קדם שמוקדת ההולדה, ובפרט מבכירה, דהינו הולדה ראשונה של אשה, שאז קשה עליה מאד וכו'.

ועל-כן קדם כל מצוה ועבודה, טוב לתן צדקה, כדי להרחיב פתח הקדשה שצריך לעשות בעבודתו, ולא יהיה קשה וכבד עליו בלי-כסף לכנס בהם. ויצדקה היא תמיד 'התחלה', בבחינת (דברים טו, ח): "פתח תפתח" - והיא מרחבת כל הפתחים של הקדשה - שאפלו פשיש פתח והתחלה, הצדקה פותחת יותר ויותר, ומרחבת הפתח יותר.

ג. ה"ב סז - וזה בחינת 'הספד על סלוק הצדיק'. פי "בראשית" (בראשית א, א), הוא הספד על "נח", הינו מאמר הנ"ל [לפוט'מוהר"ן ח"ב סז - והוא הספד על הרביהקדוש

מבארדיטשוב זצ"ל שנסתלק אז (שיחות הר"ן קצו; חיי מוהר"ן מה; נט; ימי מוהר"ן ח"א לט)] על 'בראשית', הוא הספד על 'סלוק הצדיק' שהוא בחינת 'נח'. פי שם נאמר: מבחינת ה'העלמה' שנסתלק ונתעלם הצדיק שהוא ה'פאר של ישראל' וכו'.

והנה: להצדיק שנסתלק, אין לו הפסד כלל במה שנעלם ונסתלק, פי אם נתעלם ונסתלק מפאן, הוא גדול ומפאר שם בעולם הבא, בחינת (בראשית ו, ט): "את האלקים התהלך נח". - אבל על הדור יתום שנשארו, ועל התולדות דהינו הפנים שנשארו, הוא רחמנות גדול מאד - ועליהם נאמר כמקונן (שם): "אלה תולדת נח" - כמקונן ואומר: "אלה הם התולדות והפנים של הצדיק, בחינת נח, שנסתלק, ואלה הם התולדות היתומים שנשארו".

כי דע: שכל הדרות כלם, נמשכין מן הצדיק שהוא ה'ראש', בחינת 'ראש-בית', בחינת ה'בעלי-הבית' של העולם, בבחינת (ישעיה מא, ד): "קרא הדרות מראש" - שכל הדרות נמשכין מן ה'ראש', דהינו הצדיק הנ"ל. ואזי יש בחינת 'ראש', ויש בחינת 'בית'. ואזי כלנו כל בני הדור, כלם בחינת 'בני-בית'. - וזה בחינת: "אלה תולדת נח" - שכל התולדות, דהינו ה'דרות' - כלם נמשכין מן 'נח', שהוא בחינת ה'צדיק', בחינת ה'ראש', בחינת: "קורא הדרות מראש".

ודע: שגם 'הדור האתרוג' נמשך מן ה'ראש' הנ"ל. וזה בחינת: "קורא הדרות מראש" - בחינת 'הדור האתרוג', שנמשך גם-כן מה'ראש' הנ"ל, דהינו הצדיק הנ"ל שהוא ה'ראש' וה'פאר' וה'הדור' של העולם. - והנה: עקר ה'הדור' הם 'ישראל', פי אף-על-פי שגם 'הם ויפת' הם 'תולדות נח', אף-על-פי-כן עקר ה'הדור' הם 'ישראל' שבאים מ'בני שם'.

וזה בחינת: "הדור מצוה עד שלישי" (בבא-קמא ט: שלחן ערוך אורח-חיים תרנו, א) - זה בחינת 'שם', שהוא ה'שלישי' מ'שלשה בני נח' (ועין בסנהדרין קיא. מה שדרשו על פסוק (זכריה יג, ח): 'והשלשית יוטר בה' - שלישי של נח, שלישי של שם), שהוא עקר ה'הדור' וה'פאר' כנ"ל. - והוא בחינת 'שם', 'שם' דיקא, בחינת 'שם הקדש', שהוא בחינת 'פאר' וה'הדור' (כמו שנתבאר שם בהתורה).

"כי השחית כל בשר את דרכו" (בראשית ו, יב)

ד. ה"א לא, ד - היסורים שיש לאדם בדרכים, היא בסבת גלגלי הרקיע וכו', והכל תלוי בבירית וכו', בבחינות (ירמיה לג, כח): "אם לא בריתי" וכו'. וזהו: "כל הדרכים בחזקת ספנה" (ירושלמי ברכות פ"ה, קהלת רבה ג, ג), בחינות (במדבר כב, ל): "ההספן הספנתי" (עין סנהדרין קה: שעשה מעשה אישות), הינו: שה'דרך' תלוי ב'שמירת

הברית'. - ובשביל זה (יבמות סב): "חייב אדם לפקד את אשתו קדם שיצא לדרך" - כדי שלא יהיה בבחינות (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו" - הינו: שעליידי שמיירת הברית, לא יהיה לו צער בדרך'.

ה. ח"א קיב; (ח"א ט, ב) - "דרך בוכב מייעקב, וקם שבט מישראל" (במדבר כד, יז). כש'שבט מישראל' עומד להתפלל, על-ידי-זה מעורר 'בוכב', וה'בוכב' דורך ומכה הדברים שיגדלו (בראשית-רבה ג, ז). 'וקם' - "אין עמידה אלא תפלה" (פרכות ו, כו). והינו: 'שבט מישראל' - שצריך להעלות תפלתו ל'שער שבו', כי אם יגיע ל'שער שבט אחר לא יוכל לעלות. והינו: 'דרך בוכב' מייעקב' כנ"ל. - ו"בני-ישראל בתפלתם גורמים זיוגא דקדושא-ברוך-הוא ושכינתה" (זהר; פריעץ-חיים קריאת שמע פ"ד; שער-הפניות שבת; הקדמה; ועוד) - ובוזה נעשה 'זיוגא למעלה' - ו'דרך' הוא בחינות 'זיוגא', מלשון (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו".

ו. ח"ב פז - סוד 'פונות אלול', הוא "הנותן בים דרך" (ישעיה מג, טז - שער רוח-הקדש מד. שער היחודים פ"ג; סודר האר"ל אלול) - להאיר בחינת 'דרך' ב'ים', ו'דרך' זה נפתח ב'חדש-אלול'. - ועקר 'פגם הברית' הוא בבחינת 'דרך' הזה, שלא האיר ה'דרך' ב'ים' וכו', בבחינת (בראשית ו, יב): "כי השחית כל בשר את דרכו". כי "אשה נקראת דרך" (קדושין ב); ויש 'דרך' אחר, בחינת (משלי ל, ט): "דרך אשה מנאפת".

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

ז. ח"א לח, ב'ד-ז-בסוף - כשפוגמין הדבור, אז על-ידי הפגם, נעשה מ'רוח פיו', רוח סערה' וכו'. וזה בחינת (תהלים קמח, ח): "רוח סערה עשה דברו" - שעושים ומתקנים ה'דבור', ומעלים אותו מבחינת רוח סערה'. - ו'רוח סערה' הזה, הוא מקטרג הגדול, שממנו באים כל הקטרוגים והנסיונות. והוא "אחר הדברים" (בראשית כב, א; זהר ו'רא קיט); שהוא יונק מהדבור, כשמוצא פתח לינק וכו', והוא 'מסער' גופה דברי-נש.

וכל המלשינות והרעות שדוברים על אדם, בא מ'רוח סערה', מ'אחר הדברים' הזה, כי הוא בחינת (בראשית ו, יג): "קץ כל בשר" - שעושה 'קץ' וסוף ל'כל בשר'.

ובני-אדם שדנים כל אדם לכף-חובה, וחוקרים תמיד על חובות בני אדם, הם מבחינת "קץ כל בשר", כמו שכתוב (איוב כח, ג): "קץ שם לחשך ולכל תכלית הוא חוקר" (זהר נח סג. מקץ קצג. זהר-חדש נח כו). - שהוא חוקר תמיד לעשות תכלית וכליון ל'כל דבר', ולעורר דין ולהלשין ולקטרג וכו'.

וצריך כל אדם לראות, לאכפא סטרא ד"קץ כל בשר", תחת הדבור של הקדשה וכו'. וכשהוא בופף את רוחו סערה, דהינו: שהוא נוטל ממנו כל הדבורים שנפלו לתוכו, אז: "יקם סערה לדממה" (תהלים קז, ט).

ו'תקון הדבור': הוא על-ידי התורה שלומדין בצר לאדם, בעניות ובדחקות, שהוא בחינת לילה, שאז שלטנותא ד"קץ כל בשר". כמו שכתוב (איוב שם): "קץ שם לחשך", וכתוב (בראשית א, ח): "ולחשך קרא לילה" - אזי נופלים כל המקטרגים השולטים על הדבור, ואז הדבור יוצא בשיר ושבח והלל להקדוש-ברוך-הוא וכו', ואז: "ברן יחד בוכבי בקר" (איוב לח, ז).

וצריך כל אדם להמשיך קדשת שבת, לקדש ימי החל וכו'. ולפי הקדשה שמקדש ימי החל, פן נדחה זהמת הנחש, "קץ כל בשר", שהוא בחינת רוח סערה, ועל-ידי-זה עולה הדבור.

וזו (חגיגה יב): "תניא רבי יוסי אומר: אוי להם לבריות רואים ואינם יודעים מה רואים, הארץ עומדת על עמודים, ועמודים על המים, ומים על ההרים, והרים על הרים, ורוח על סערה, וסערה על זרועו של הקדוש-ברוך-הוא".

"רוח על סערה" - הינו: שבחינת "קץ כל בשר", הוא בחינת "אחר הדברים", הוא יונק מהדבור, ונעשה רוח סערה' כנ"ל.

"וסערה על זרועו של הקדוש-ברוך-הוא" - כי הבריות צריכין ל"קץ כל בשר", כמו שאמרו (בראשית רבה ט, י - על בראשית א, לא): "והנה טוב מאד, דא מלאך-המנות" - והשתלשלותם מצבורות על-אין, כי הוא טוב מאד. וזהו: "שסערה בזרוע" - 'זרוע' אלו 'חמשה גבורות', שמשם חיותו עד זמן 'בלע המנות לנצח" (ישעיה כה, ח).

וזו (שמות טו, ד): "ומבחר שלשיו טבעו בים-סוף" - ה'תורה' נקרא: "אורייתא תליתא" (שבת פח). "ומבחר" דא 'אברהם', כמו שכתוב (נחמיה ט, ז): "אשר בחרת באברהם". פרוש: על-ידי ה'תורה' שעל-ידיה נתעורר מדת 'אברהם', על-ידיה נתתקן ה'דבור', ו"קץ כל בשר" יטבע בנקבא דתהומא רבא. וזו: "טבעו בים סוף" - 'סוף' הוא בחינת "קץ כל בשר", שהוא דבוק ב'ים הדבור', 'יטבע' בנקבא דתהומא רבא, על-ידי "בקר דאברהם" (זהר בראשית לא: מקץ רג: משפטים קיט: תרומה קע: ועוד), שנתעורר על-ידי ה'תורה' כנ"ל.

"קנים תעשה את התבה" (בראשית ו, יד)

ח. ח"א יד, ח"ט - כשיש 'שלוש בעצמיו', אזי יכול להתפלל וכו'. ועל-ידי 'תפלה', זוכה ל'שלוש'

הכללי, הינו שלמות העולמות וכו'. - וזה (בראשית ו, יד): "קנים תעשה לתבה". איתא במדרש (בראשית רבה לא, ט): "מה קנים מטהרין את המצרע, אף תבתך מטהרתך". 'המצרע', זה: "נרצן מפריד אלופה" (משלי טז, כח), ומפריד בין איש ואשתו, ועל-ידי-זה: "בדד ישב" (ויקרא יג, מז; ערכין טז); וקנים מטהרים אותו - אף 'תבתך', הינו תבת התפלה, מתקנין המחלקת ועושה שלום הכללי, שלום בכל העולמות. וזה: "שמסימין התפלה, בשלום" (במדבר רבה כא, א).

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלושים תעשה"
(בראשית ו, טז)
"יש-אומרים: הלון, ויש-אומרים: אבן טובה' המאירה להם" (רש"י; בראשית רבה לא, יא)

ט. ח"א ט, ג; ח"א קיב - הנה ידוע כי: "סביב רשעים יתהלכון" (תהלים יב, ט), כי הסטרא-אחרא מסבבת הקדשה, ובפרט מי שכבר נמשך אחר עברות ונמשך אחר הסטרא-אחרא חס-ושלום. וכאשר יעורר רוחו לשוב אל השם, קשה לו מאד להתפלל ולדבר דבורים לפני השם, כי הן מסבבין אותו מכל צד, לכל-אחד לפי ענינו.

ומחמת שאי-אפשר לו להוציא דבור לפני אלקים כראוי, לכן כל הדבורים והתפלות שמדבר לא יוכלו לבקע המחצות והמסכים המבדילים לעלות למעלה, עד שיזכה וישוב באמת, וידבר דבורים הראויין להתקבל וכו', אזי מבקע הדבור המאיר כל המחצות ומסכים המבדילים, ויעלו עמו כל הדבורים שהיו מנחים למטה עד הנה.

אך איך יזכה לזה? - העקר שהכל תלוי בו, הוא 'אמת' - לילך בדרך אמת לפי מדרגתו וכו', ואזי כפיכך נתלבש בו אור השם-יתברך בעצמו, אשר "הותמו אמת" (שבת נה, יקא טט; סנהדרין סד), ואז נאמר עליו (תהלים כז, א): "ה' אורי וישעי". וכיון שהשם אור לו, יוכל למצא פתחים הרבה לצאת מהחשך והגלות שהוא סגור שם.

כי באמת יש שם פתחים הרבה, כמו שאמרו רז"ל (שבת קד, יקא לח; מנחות טט): "הבא לטמא פותחין לו, יש לו פתחים הרבה". וכיון שנמצא שם פתחים, היה יכלת לצאת, רק "הכסיל בחשך הולך" (קהלת ב, יד), ולא יראה הפתחים לצאת, והוא אסור וקשור שם, ולא יתנו לו לצאת. עד אשר יזכה לדבר דבורי אמת לפני השם, אזי הדבורים מאירים, והשם אור לו כנ"ל.

ואזי: "פתח דבריך יאיר מבין פתים" (תהלים קיט, קל), כי ה'דבורים המאירים, הינו 'דבורי אמת' כנ"ל, הם

מראין לו הפתח. והינו דסים: "מבין פתים" - כי ה'פתים' הנתונים בחשך, ולא יראו לצאת, בינו ויראו הפתח לצאת מהחשך וכו'.

אך צריך שיהיה האמת אמת גמור, ברור וצלול בלי שום דפי. - והמשביל המבין, יש לו להתפלל כל ימיו: "שיזכה פעם אחד כל ימי חייו, לדבר דבור אחד של אמת לפני השם כראוי". - ויש בזה כמה מדרגות - ומי שזוכה לבחינות 'אמת האמת', אזי השם אור לו, ואזי הוא מאיר בעצמו, כי נתלבש בו אור השם. - אך מי שעדין לא הגיע למדרגה עליונה של אמת, אזי אף כי אינו מאיר בעצמו, מאחר שלא הגיע לאמת הנכון, על-כליזה האמת הועיל שיוכל אחר להאיר בו.

והינו דכתיב (בראשית ו, טז): "צהר תעשה לתבה" - כלומר: שתדבר 'דבורי אמת' המאירים. ועל-זה פרש רש"י: "יש-אומרים: אבן טובה, ויש-אומרים: הלון". כי יש שתי מדרגות: א) 'אבן טובה' המאיר מעצמו, אפלו כשאין אור מבחוץ. ב) 'הלון' שאין לו אור מעצמו, אלא דרך שם נכנס האור, כגון 'אור השמש' וכיוצא בה. - וזה: א) "יש-אומרים", 'אמרי אמת', שהם 'אבן טובה' שמאיר מעצמו - שמי שהוא במדרגת 'אמת האמת', הוא מאיר בעצמו כמו 'אבן טובה'. ב) ו"יש-אומרים", שהם 'אמרי אמת', אך לא במדרגה הנ"ל, והם 'הלון', כי יוכל אחר להאיר בו כמו ב'הלון'.

והינו (שם): "ואל אמה" - כי ה'דבור' נקרא 'אמה', 'אמ"ה' ראשי-תבות: איש מים, שה'דבור' כולל מהם. והה' הוא 'ה' מוצאות הפה. והינו: "ואל אמה" - שתדבר דבורים אשר תכלנה מלמעלה - לשון: "ותכל נפש דוד" (שמואל ב יג, לט), מלשון: "כלתה נפשי" (תהלים פד, ג) - שיהיה 'נכספין' להם למעלה, שיהיו 'דבורי אמת' המאירים - הינו: שתראה שיצאו הדבורים מפיך באמת, ואז ישתוקק הקדוש-ברוך-הוא מלמעלה לשפן אצלך, וכשישפן אצלך, הוא יאיר לך. וזה: "אמ"ה תכלנה מלמעלה", ראשי-תבות: 'אמ"ת' - כי על-ידי 'אמת', הקדוש-ברוך-הוא הומד מלמעלה לשפן עם האדם, כמו שפיתוב (תהלים קמה, יח): "קרוב ה' לכל קראיו" וכו'.

ואזי: "ופתח התבה בצדה תשים" - 'בצדה', הינו: הקלפה 'הצד ציד', מלשון: "ציד בפיו" (בראשית כה, כח). הינו: היצירה והסטרא-אחרא. הינו: שהתבה היוצאת באמת, היא תשים לך 'פתח' בחשך שאתה נצוד בו, בהסטרא-אחרא והחשך המסבבין מכל צד'. כלומר: שאתה צריך לזהר לעשות 'פתח' מבין ממש 'בצדה', כנגד הסטרא-אחרא שנקראת 'צדה' - כמו

"כל אשר נשמת רוח חיים באפיו" (בראשית ז, כב)

י. ה"א ה, אי"ג - הנה יקר גנוחי ונה (שקוריו: 'קנעקי') מאיש ישראלי, כי הוא שלמות החסרונות, כי על-ידי בחינת ה'נשימה', שהוא הרוח-החיים, נברא העולם וכו'. והוא גם-כן 'חיות האדם', כי 'חיות האדם' הוא ה'נשימה', כמו שכתוב (בראשית ב, ז): "ויפח באפיו נשמת חיים", וכתוב (שם ז, כב): "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו", וכמו שאמרו חכמים: "אם תחסר הנשימה, תחסר החיים". נמצא: כי עקר חיות כל הדברים, הוא בבחינת 'רוח'. וכשיש 'חסרון' באיזה דבר, עקר ה'חסרון' הוא בבחינת ה'חיות' של אותו הדבר, ה'רוח-החיים' של אותו הדבר - וה'אנחה' הוא אריכת הנשימה, שמאריך רוחה, ועל-יכן פשמתאנח על החסרון ומאריך רוחה, ממשיך 'רוח-החיים' ל'ה'חסרון', ומשלים ה'חסרון'.

ועקר ה'רוח-החיים', 'שלמות החסרון', מקבלין מהצדיק והרב שבדור. - אך רשעים, הדוברים על צדיק עתק בגאונה ובוז, מקבלין הרוח מה'רב דקלפה', בחינת 'רוח הטמאה', אך שאין לו קיום כלל, ולסוף כלה ונאבד, ומסער גופה ונשמתה; וכמו שכתוב (דברים ז, י): "ומשלים לשנאיו אל פניו להאבידו". 'ומשלים' לשון 'שלמות החסרון' שנמשך לו, בחינת אריכת ה'רוח'. וזהו: 'אל פניו', כי 'פניו' הוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב (ישעיה ג, ט): "הפרת פניהם ענתה בם, זה החטם" (במות קכ.), שהוא בחינת ה'רוח', כמו שכתוב: "ויפח באפיו נשמת חיים" (בראשית ב, ז), "כל אשר נשמת רוח חיים באפיו" (שם ז, כב) - אך הוא להאבידו, כי אף שהוא גדול לפי שעה, לסוף נאבד.

"ומי המבול היו על הארץ" (בראשית ז, י)

יא. ה"א מד - 'תפלות פנגד תמידין תקנום' (ברכות כז:) - 'תפלות פנגד', הינו: ה'מחשבות-זרות' שהם 'פנגד', שהם 'מבלבלין' תפלותו. ונקראים 'מבול', שהם 'מבלבלין' תפלותו. - ותקונו: שיתן 'צדקה' ל'ארץ-ישראל', ועל-ידיה הוא נכלל ב'ארץ-ישראל', אשר עליה נאמר (תזקאל כב, כד): "ארץ לא גשמה ביום זעם", כמו שדרשו רז"ל (זבחים קיג. שלא ירד מי גשמי' המבול ל'ארץ-ישראל), ועל-ידיה הוא נצול מ'מחשבות-זרות'. - וזה: 'תמידין תקנום' - 'תקנום' על-ידי 'ארץ-ישראל', שנאמר בה (דברים יא, יב): "ארץ אשר וכו' תמיד' עיני ה' אלקיה בה".

יב. ה"ב פג - על-ידי תקון הברית וכו' - נעשה 'בן' חורין וכו' וכו' - ונתבטל העצבות והליצנות הבאים מפרה-שחרה וכו', על-ידי 'יצרי-טוב', שהוא בחינת (קהלת י, יב): "לב חכם לימינו". - וב'מין' הזה, מקים

התגברות ה'צדה' ו'הסטר-אחרא', כן לפי זה מכון ממש אתה צריך לעשות 'פתח התבה', הינו: 'דבורי אמת'.

ועקר הפונה: שפאשר הוא משקע וכלוא ומסגר בתכלית התגברות החשך והקלפה, המסבבת אותו מכל צדי צדדים רחמנא-לצלן, ואין לו שום פתח לצאת - אזי עקר עצתו: שימשיך עצמו להאמת, ויביט על האמת לאמתו, ויבקש רק האמת האמתי - וכנגד זה אין שום חשך וסבוב שיחשיך לו, כי האמת הוא 'השם' 'תברך' בעצמו, בחינות: 'ה' אורי'. וכיון שהשם אור לו, אין שום חשך שיחשיך אותו, ובודאי יזכה לראות הפתחים לצאת מהחשך.

והעקר: שבתפלותו ותחנתו ובקשתו, אף-על-פי שאי אפשר לו לדבר שום דבור בתפלה ותחנונים, מגדל החשך המסבב אותו מכל צד - על-כל-פנים יראה לדבר הדבור באמת, באיזה מדרגה נמוכה שהוא. כגון למשל שיאמר: "ה' הושיעה" באמת, כפי מה שהוא. אף-על-פי שאינו יכול לדבר בהתלהבות והתעוררות כראוי. ועל-ידיה יזכה לראות ה'פתחים' שבתוך ה'חשך', ויזכה לצאת מחשך לאור, ולהתפלל כראוי.

גם בזה שיזכה לבקע פתח לצאת, יזכה גם אחרים עמו, לעורר לתשובה רשעים אחרים, להוציאם מהחשך והגלות שהם אסורים שם. וזהו גם-כן בחינת: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתעשה 'פתח' באותם שהם 'מן הצד', כלומר: מצד אחר, מסטר-א אחרא, ולא מצד הקדשה' - והוא יעשה 'פתח' לעורר לבם להשיבם לצאת מהחשך.

ואזי: "תחתים שניים ושלישים תעשה" - כי יש שלשה עולמות: עולם המלאכים, והגלגלים, והגשמי, שהם: (א) עולם השפל. (ב) עולם הגלגלים. (ג) עולם השכל (רמב"ם הלכות יסודי-התורה ב, ג; ובגניזתי בראשית ב, א). והשם 'תברך' מחיה ומקים פלם ב'רצונו'. - ומי שזוכה לאמת, והשם אור לו כביכול, על-ידי שיוצא מתוך החשך ומתפלל היטב - הוא מקים העולם ונותן שפע ומתקן [ומאיר] לכל השלשה עולמות הנ"ל. וזה: "תחתים שניים ושלישים", הינו ה'שלשה עולמות' הנ"ל. "תעשה" - כי אתה תקימם באמת כנ"ל.

וצריך להעלות תפלתו לשער השבט שלו, כי יש י"ב שערים בידיע (שערי-הפנות, דרושי עלינו לשבח א) - כי אם יגיע לשער שבט אחר, לא יוכל לעלות. - וזהו: "ופתח התבה בצדה תשים" - שתתפלל 'דבורי אמת', כדי שיעלו למקומם לשער שבט שלו. והינו: "בצדה תשים" - שתשים ה'פתח התבה', הינו 'דבורי אמת' של התפלה - "בצדה", ב'צד' שלה, בשער שבטו המגיע לו (ועין עוד בפנים).

"כִּי יֵצֵר לֵב הָאָדָם רַע מִנְעוּרָיו" (בראשית ח, כא)

טז. ה"ב פג - (ב'תקוני-ז'הר' נא.): **"אור העינין מעוררין יום נקם שבלב"** (ישעיה סג, ד), **לכבטל שאור וחמץ של ייצר לב האדם רע הנשארו לו מנעוריו"** (בראשית ח, כא). ושאור וחמץ שבלב האדם, הוא המסית את האדם שיזהר אחר 'תלמידי-חכמים שבדור' ולומר 'זה נאה וזה לא נאה', בבחינת (הושע י, ב): **"חלק לבם".** 'לב'ם, הם ע"ב צדיקים שבדור.

"ומוראכם וחתכם יהיה על כל חית הארץ" (בראשית ט, ב)

יז. ה"א נו, ו - עקר המורא שמתיראין מן האדם, בבחינת (בראשית ט, ב): **"ומוראכם וחתכם"** - אינו אלא על-ידי הצלם אלקים שבפני האדם. ועל-ידי הצלם, האדם הוא אדם. וכשפר 'צלם', אזי יוצא מגדר אדם לגדר בהמה, ואז סר מוראו.

"פירק עשב נתתי לכם את כל" (בראשית ט, א)

יח. ה"ב ה, בסוף - **"ואנחנא אעשבא"** (בבא-בבא ע"ד): **"עשבא"** זה בחינת 'כלליות המאכלים', כמו שכתוב (בראשית ט, א): **"פירק עשב נתתי לכם את כל"**. - הינו: אחר שהיינו מתקנים את הפחיתות, הנחנו עצמנו 'אעשבא', הינו על המאכלים, לתקן את המאכלים, שלא יזיקו ויפגמו את החלום חסודשלום. ותקון זה, לתקון המאכלים, נעשה על-ידי 'חזיק המלאך', שנתחזק על-ידי 'התחדשות הרצון', על-ידי ה'שמחה' וכו'.

"כי בצלם אלקים עשה את האדם" (בראשית ט, ו)

יט. עניני צלם אלקים, נמצאים בפרשת בראשית על הפסוק (בראשית א, כז): **"בצלם אלקים ברא אתו"**.

"והיתה הקשת בענן, וראיתה לזכר ברית עולם"
(בראשית ט, טז) - **עניני קשת'**

כ. ה"א כט, ויט-בסוף - עקר ה'דבור', תלוי ב'תקון' הכללי וכו'. וזה בחינת: **"ביומוי דרבי שמעון, הוה אמר חד לחברה: פתח פיך".** ב'ת' דשכיב רבי שמעון, הוה אמר חד לחברה (קהלת ה, ה): **"אל תתן את פיך לחטיא את בשרך"** (זהר אחרי עט. אמור קו). - כי **"רבי שמעון היה קשת הברית"** (תקוני-ז'הר יא. צט. - כתבות עז: בראשית-דברה לה, ב; זהר ויקרא טו. זהר-חדש בראשית יט.) וכו'. כי כשיש 'תקון-הכללי' שהוא 'קשת הברית', אזי הדבור מתר וכו'.

וזה בחינת 'משא-ומתן באמונה' וכו'. 'משא' - זה בחינת (תהלים לח, ה): **"כי עונתי עברו ראשי כמשא כבד וכבדו ממני"**, שהם השס"ה לאוין וכו'. 'ומתן' - הוא בחינת 'תקון-הכללי', שהוא ה'צדקה', בחינת (משלי יח, טז): **"מתן אדם ירחיב לו"**. בחינת 'קשת

הנופלים לאהבות וליראות רעות, לאהבות ויראות קדושות וכו'. - ואז יכול הלב להתלהב בלמוד-התורה, בשלהובין דרחימותא, ומים רבים' שהם 'אהבות ויראות חיצוניות, אי אפשר להם לכבות 'התלהבות' הזאת, בבחינת (שירי-השירים ח, ז): **"מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה"**.

וה'שכינה' היא מכסה בכנפיה על דמהון של ישראל באהבה' הזאת, שלא ישלטו עליהם "זרע מרעים" (ישעיה א, ד), שהם בחינת **"מי המבול"** (בראשית ז, ז). - וזה בחינת 'כסוי הדם' וכו' - בחינת (משלי י, יב): **"על כל פשעים תכסה אהבה"**.

"בשנת שש מאות שנה לחיי נח" בחדש השני בשבעה עשר יום לחדש ביום הזה נבקעו כל מעינת תהום רבה וארבת השמים נפתחו (בראשית ז, יא)

ב'זהר' (נדא קיז): **"ונבשית מאה שנין לשתי-תאה, ויתפתחון תרעי דחממתא לעילא, ומבויעי דחממתא לתתא, ויתתפון עלמא לאעלא בשביעאה. כבר-נש דמתתפון ביומא שתי-תאה מכי ערב שמשא לאעלא בשבתא, אוף הכי נמי. וסימניך (בראשית ז, יא): "בשנת שש מאות שנה לחיי נח וגו', נבקעו כל מעינות תהום רבה".**
[ונבשנת שש מאות לאלף הששי, ופתחו 'שער' החממה למעלה, ונפתחו 'מעינות החממה למטה' - ויתתפון העולם לכנס לאלף השביעי, כאדם שמכין עצמו ביום הששי משעה שהשמש עומדת לשקע, לכנס ליום השבת - הכי נמי כאן].

יג. עלים לתרופה, מכתבי מזהרנ"ת (יום ג תר"ע) - ותזכרו היטב היטב בכל יום ויום מה שנעשה עמנו בזה העולם, שבאנו לזה העולם בזה הזמן במאה הששית של אלף הששי. ועתה תתחיל בקרוב אס-ירצה-השם המאה השביעית. ובזאת המאה היה החדוש שבחדושים' בזה וכזה וכו'.

יד. אבני"ה ברזל, שיחות וספורים מזהרנ"ת ז"ל ב בשנת ת"ר דברו בני העולם: "שיבוא משיח בשנה זו!" - ואמר מזהרנ"ת ז"ל: "שבנדאי לא יבוא בשנה זו!" - ומה שכתוב בזהר (נדא קיז): "שבשנת ת"ר יפתחון תרעי דחממתא!" - פונת הדברים הוא: "שיכול להיות, שמהיום אם יתחיל אדם דבר שבקדשה, יוכל לגמרי!"

(וזה לשון ספר 'זהר חי' (להרב-הקדוש מקאמאנא זצ"ל) על הזהר הנ"ל: **"ואז יתפתחון תרעי דחממתא למי שירצה לעסק בחממה, יהיה כמעין ממש הנובע וכו', ובכאן אינו מדבר בכל מביאות משיח, אלא מהתגלות חכמות ורזי התורה"**.)

"ויאמר ה' אל לבו, לא אסף לקלל עוד את האדמה"
(בראשית ח, כא)

טו. ה"א מט, ז - **"בינה, דינין מתערין מנה"** (זהר ויחי רכ; ויקרא יג. אחרי סח), והיא שרשן, שעל-ידיה נמתקין. וזה (בראשית ו, ז): **"ויתעצב אל לבו"** - בבחינת **"דינין מתערין מנה"**. **"ויאמר אל לבו לא אוסוף עוד לקלל"** (שם ח, כא) - בבחינת 'המתקת הדינים בשרשן'.

הברית, שהוא ה'צדיק', בחינת (תהלים לו, כא): "צדיק חונן ונותן".

כא. ה"א מב - הנה על-ידי נגינה נמתקין הדינים, כמו שכתוב בזהר-הקדוש (פנחס רטו): ה'קשת' היא השכינה, ותלת גונין דקשת' הם האבות, והם לבושי דשכינתא - וכשהיא מתלבשת בלבושין דנהירין, אזי: "וראיתיה לזכר ברית עולם" (בראשית ט, טז) - אזי: "וחמת המלך שככה" (אסתר ז, י).

משל: למלך שפעם על בנו, וכשהמלך רואה המלכה בלבושין דנהירין, אזי מרחם על בנו. ו'אותיות התפלה' היא השכינה, כמו שכתוב (תהלים נא, יז): "אדי-ניי שפתי תפתח", שה'דבור' הוא שם א'ד-ניי. ונקרא 'קשת', כמו שפרש רש"י (בראשית מח, כב): "בחרבי ובקשתי" - "לשון תפלה". ויקול הנגינה, הם תלת גונין דקשת', שיש בקול: אש, מים, רוח, שהם שלשה אבות, שהאבות הם שלשה גונין דנהירין, שבהם: "וראיתיה לזכר" וכו'.

נמצא: מי שמנגן אותיות התפלה, ויקול הנגינה הם בזכות ובבהירות גדול, אזי מלביש את השכינה, הינו האותיות, ב'לבושין דנהירין, וקדשא-בריה' הוא רואה אותה, אזי: "וחמת המלך שככה".

וכשהלבושין נהירין בזכות ובבהירות, נקרא זכות האבות. אזי: "וראיתיה לזכר ברית עולם", הינו: "וחמת המלך שככה", ונמתק הדינים.

גם על-ידי אמונת חכמים, שמאמין שכל דבריהם ומעשיהם אינו פשוט, ויש בהם רזין - מלביש את ה'קשת' ב'לבושין דנהירין, אזי: "וראיתיה לזכר ברית עולם" - פי ה'צדיק' הוא בחינת 'קשת', כמו שאמר רבי שמעון בן יוחאי לרבי יהושע בן לוי: "הנראה קשת בימיה" וכו' (כתבות עז). ואיתא בזהר-הקדוש (פנחס רטו): "מי שעובדי לאנהרא בהון מטרוניתא, ולמפשט מנה לבושי דקדרוניתא דפשטיין, ולקשטא בלבושין דגונין נהירין דרזין דאורייתא, מה קתיב בה: 'וראיתיה לזכר ברית עולם', דאור ר"ז אתקרי, ובההיא זמנא סלק מנה רגזא דבריה, ווחמת המלך שככה".

[פרוש 'מתוק-מדבש': מי שמעשיו הם כדי להאיר בהם את השכינה, ולהפשיט ממנה 'לבושי השחרות' של הפשטים, ולקשט אותה בלבושים של גונים המאירים של סודות התורה - מה נאמר בו: "וראיתיה לזכר ברית עולם", כי אור נקרא ר"ז, לפי שמספרם שנה - ובזמן ההוא שז"א (ועיראנפיו, קדשא-בריהו) רואה את המלכה מקשטת, מעביר ממנו את הפעם שהיה לו על בנו, ומתקיים: "וחמת המלך שככה", שנמתקים הדינים מעל בני-ישראל].

גם זה בחינות 'תקיעות' - פי "תקיעה ש'ברים ת'רועה", הם האבות: אברהם יצחק יעקב, וסימנה: 'קש"ת', הינו: 'תקיעה' וכו' (זהר פנחס רלז).

"אין אמר ואין דברים בלי נשמע קולם" (תהלים יט, ד), זה בחינת 'קשת' ו'קול', 'תלת גונין דקשת'.

כב. ה"א מד - "אורא דארץ-ישראל מחכים" (בבא בתרא קנח): "ועל-ידייה נזדפך מחו', הינו: 'מחשבתו'. וזה פרוש (בראשית ט, טז): "וראיתיה לזכר ברית עולם" - וראיתיה, על-ידי בחינות 'ארץ-ישראל' - נתעורר ונתתקן 'ברית עולם', בחינות 'תפלה', ח"י ברכאן דצלוחתא, צדיק ח"י עלמין.

כג. ה"א נה, ה - על-ידי תפלה בתקונו, מתנוצץ אור זכות אבות וכו', ו"באתר דאבות תמן, שכינתא תמן" (זהר שלח קעד). וכו', והוא בחינת 'רשת ארץ-ישראל' וכו'. ועל-ידי בחינת 'ארץ ישראל', לא די שנצול מרע-עין של רשעים, אלא גם רואה בהם מה שהם רצו לראות בו.

נד. (תהלים לו, לד): "קנה אל ה' ושמר דרכו" - זה בחינת 'תקון התפלה', בחינת 'דריכת הקשת', בחינת ה'תפלה' - והן 'תלת גונין דקשת', שהם אור האבות המתנוצץ. - על-ידייה (שם): "וירוממה לרשת ארץ" - זהו בחינת 'ארץ-ישראל'. - ועל-ידייה: "בהפרת רשעים תראה" וכו'.

כד. ה"ב ה, טו - "וסלק ענני" (כתבות קו). זהו בחינת 'תקון הברית', בחינת (בראשית ט, טז): "ויהיתה הקשת בענן". - וזהו: "ענן" ראשי-תבות (תהלים מז, י): "נידיבי עמים נ'אספון", בחינת 'גרים' - פי על-ידי 'תקון הגרים', נעשה 'תקון הברית'.

כה. ה"ב פג - על-ידי 'תקון הברית' שהוא 'קשת', יכול להוציא ה'חצים', שהיא ה'תפלה', שהוא ח"י ברכן דצלוחתא שהם 'תלת וויין', בחינת 'חצים' - ומקומם ב'ברית', בבחינת (תהלים פט, כט): "ובריתי נאמנת לו". 'אמונה' זה בחינת 'תפלה', בבחינת (שמות יז, יב): "ויהי ידיו אמונה". ואז התחלת צמיחת קרן משיח וכו'.

כו. ספורי מעשיות, מעשה יב מה'בעל-תפלה' - השיב הגבור (להבעל-תפלה): גם אני עברתי על כל המקומות הללו וכו' (של אנשי המלך). והלכתי באשר אלך. וכאשר הלכתי ממקומי, שכחתי את ה'קשת' שלי שם. השיב ה'בעל-תפלה': "אני ראיתי את ה'קשת' הזו, וידעתי שבדאי הוא 'קשת' שלך, אך לא הייתי יכול למצא אותך".

"וירא הם אבי כנען את ערות אביו, ויגד לשני אחיו בחוץ. ויקח שם ויפת את השמלה, וישימו על שכם שניהם וגו', וערות אביהם לא ראו" (בראשית ט, כב-כג)

כז. ה"א ז, ד - ודע: שעל-ידי 'מצות ציצית', האדם נצול מ'מצת הנחש', מ'נשואין של רשע', מ'בחינת

נתגלה מקדם ספור כזה. רק בכתבי האר"ז ל נמצא גם כן באיזה מקומות מעין זה וכו'. אחר כך ענה ואמר: שעל-זה אין שום אחד מסתכל, שכל מה שגלו, לא היה רק בחלק אסיה.

ובאמת בהתורה הקדושה מבאר הכל, פי התורה מספרת מכלם, כגון 'אשכנז' מבאר בהתורה - רק שאין התורה עושה ספור גמור מכלם. רק שהיא מדברת מהם, ומשליכה אותם. ובמקום שהיא רוצה, עושה ספור גמור, כגון מ'לכך' וכיוצא, שהיא עושה מהם איזה ספור. אבל אף-על-פי-כן בהתורה מרמזים כלם. אבל גדולי הקדמונים לא גלו רק מחלק אסיה. - ובאמת היו מדינות רבות גם בשאר חלקי העולם, גם קדם מתן תורה וכו' וכו'.

"ויהי כל הארץ שפה אחת ודבָרִים אֶחָדִים. ויאמר ה' הן עם אחד ושפה אחת לכלם" (בראשית יא, א-ד)

לג. ה"א מח - לעתיד-לבוא שיתנסו אמות העולם על-ידי 'מצות סכה', אז נתקיים (צפניה ג, ט): "אז אהפך אל כל העמים שפה ברורה". 'שפה', ראשי-תבות של (תהלים קכז, ג): "שִׁכְרֵי הַבָּטֹן", הינו בחינת 'סכה' (עין בפנים). גם אז נתהפך "ריב לשונות" (תהלים לא, כא), ולא יהיה בחינת 'ריב', ויהיה שפה אחת "לעבדו שכם אחד" (צפניה ג, ט). ואז יתגבר 'אמת', כמו שכתוב (משלי יב, יט): "שפת אמת תפון לעד", הינו: אפלו עבדו יחזרו "לעבדו שכם אחד".

"ויאמרו: הבה נבנה לנו עיר ומגדל, וראשו בשמים, ונעשה לנו שם" (בראשית יא, ד)

לד. ספורי מעשיות, מעשה יב מה'בעל-תפלה' - ויהי היום, והיה מדינה שהיה שם 'עשירות גדול', שהיו כלם עשירים - אך היה דרכם והנהגתם זר ומשנה מאד, פי הכל היה מתנהג אצלם כפי העשירות, שהיה ערך מעלת כל אחד ואחד כפי העשירות שלו - שמי שיש לו כך וכך אלפים או רבבות יש לו מעלה זו, ומי שיש לו כך וכך ממון יש לו מעלה אחרת, וכן פיוצא בזה. כל סדר המעלות היה אצלם כפי הממון של כל אחד ואחד וכו' וכו'.

גם אמרו: שאין ראוי להם לישב כלל באוירא דהאי עלמא, ואין ראוי להם להתערב עם בני העולם, שלא יטמאו אותן, פי שאר בני העולם הם טמאים כנגדם, על-כן ישבו עצמן: שיבקשו להם 'הרים הגבוהים' ביותר מכל העולם, וישבו שם, כדי שיהיו מרוקמים מאוירא דעלמא.

'נאוד' - פי 'ציצית' שמירה ל'נאוד', כמובא ב'תקונים' (תקוני-זהר לו. - על בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה, וישימו על שכם שניהם, זה בחינת 'ציצית'. ו'ערוות אביהם לא ראו' - פי 'ציצית' מכסה על 'עריין'. אבל 'חם' הוא 'ארור', דמחמם גופה דבר-נש בעברה, הוא 'ארור', כמו שכתוב (שם שם, כה): 'ארור כנען, כמו שכתוב (שם ג, יד): 'ארור אתה מפל הבהמה' - וה'שמלה', הינו 'ציצית', הוא שמירה מעצת הנחש, מ'זהמת הנחש'.

"ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו" (בראשית ט, כה)

כח. עין לעיל בפסוק (בראשית ט, כג): "ויקח שם ויפת את השמלה".

כט. ה"א קיז - 'אליהו' יבוא לרחק ה'שקר', שהוא מבחינת ה'נחש' הנקרא: "ארור" (בראשית ג, יד). ו'הנחש הביא מיתה לעולם', ו'השנה הוא אחד מששים במיתה" (ברכות נז). - וכיון שבמוצאי-שבת מתחיל 'התגלות אליהו, נדחה ה'שקר' שהוא ה'נחש', לכן קשה אז לישן.

פי אמרו רז"ל (קדושין מט:): "עשרה קבין שנה ירדו לעולם, תשעה נטלו עבדים". ו'עבד' הוא בחינת (בראשית ט, כה): "כנען עבד עבדים", והוא בחינת "ארור" (שם), בחינת ה'נחש'. וכיון שבמוצאי-שבת הוא בחינת 'התגלות אליהו, ונדחה בחינת ה'נחש' שהוא בחינת "כנען עבד עבדים" - נדחה ה'שנה' שירדה ל'עבדים'. ועל-כן 'אליהו' בנימטר'א ב'י', הפך בחינת 'עבד'.

ל. ה"ב א, י - 'שמירת הברית' מי שפוגם בו, הוא בבחינת 'עבדות', בבחינת 'חם', שנאמר בו (בראשית ט, כה): "ארור כנען, עבד עבדים יהיה לאחיו".

לא. שיחות שאחר ספורי-מעשיות - דע: שיש שני מיני פלטין שדומין זה לזה. באחד דר בו 'מלך', ובהשני דר 'עבד'. ובדאי באמת הוא חלוק גדול בין ה'פלטין של מלך' ל'פלטין של עבד'. רק אף-על-פי-כן אפשר לטעות ביניהם, הינו בין ה'אמת' וה'שקר', פי ה'שקר' מדמה עצמו לה'אמת', פי גם שם יש קשר מנפשות רבים, ואפשר לאדם לטעות. ואינו יודע היכן האמת ולהיכן יקרב עצמו.

ודע: שעל-ידי מצות 'פדיון שבויים' - זוכה להבין בין שני הפתים הנ"ל, בין 'אמת' ל'שקר', בין 'מלך' ל'עבד' - פי ה'שקר' הוא בחינת 'עבד', בחינת 'ארור', בחינת (בראשית ט, כה): "ארור כנען עבד עבדים" וכו'.

"ובני גמר אשכנז וריפת ותנרמה" (בראשית י, ג)

לב. חיי מוהר"ן רפ - היה מדבר עמי מחדושי הבעל-שם-טוב ז"ל שגלה חדשות בעולם, מה שלא

וְשָׁלוּ אֲנָשִׁים לְבַקֵּשׁ וּלְחַפֵּשׂ הָרִים הַגְּבוּהִים בְּנֹ"ל, וְהָלְכוּ וּבְקָשׁוּ וּמָצְאוּ הָרִים גְּבוּהִים מְאֹד. וְהָלְכוּ כָל בְּנֵי הַמְּדִינָה, וַיָּשְׁבוּ שָׁם עַל הָהָרִים הַגְּבוּהִים - הַיְנוּ: שְׁעַל כָּל הָר וְהָר, יָשְׁבוּ שָׁם אֵיזָה קְבוּץ מֵאֲנָשֵׁי הַמְּדִינָה הַזֶּה.

וְעָשׂוּ סָבִיב הָהָר חֲזָקָת גְּדוֹל, וְהָיָה שָׁם חֲפִירוֹת גְּדוֹלוֹת וּכְיוּצָא סָבִיב הָהָר, עַד שֶׁלֹּא הָיָה אֲפָשָׁר בְּשׁוּם-אֶפֶן שִׁיבָא אֲלֵיהֶם שׁוּם אָדָם וְכוּ', וְהַעֲמִידוּ שׁוֹמְרִים בְּרַחוּק מִן הָהָר, פְּדֵי שֶׁלֹּא יִתְקַרֵב לָהֶם זֶה, וְהֵם הָיוּ יוֹשְׁבִים שָׁם עַל הָהָרִים, וְהָיוּ מִתְנַהֲגִים בְּמִנְהַג הַנֶּ"ל. - וְהָיוּ לָהֶם אֱלֹהוֹת רַבִּים, דְּהֵינּוּ לְפִי הַמְּמוֹן.

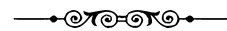
"כִּי שָׁם בְּכָל ה' שֶׁפֶת כָּל הָאָרֶץ" (בְּרֵאשִׁית י"א, ט)

ל"ה. ח"א נח, י - "בְּבַלְיִים" (שְׁבַת ל"א). הַיְנוּ: הַדּוֹר הַפּוֹגְמִים בְּהַדְּבֹר, בַּחֲיִנַּת (בְּרֵאשִׁית י"א, ט): "כִּי שָׁם בְּכָל ה' שֶׁפֶת כָּל הָאָרֶץ".

- הַשְּׁמִטָּה לְפָרֶשֶׁת בְּרֵאשִׁית -

"וַיְחִי לְמֶדֶד וְגו'. וַיּוֹלֵד בֶּן. וַיִּקְרָא אֶת שְׁמוֹ נַח"
(בְּרֵאשִׁית ה', כ"ח)

ל"ו. ח"א קעד - "כְּשֶׁהַדְּיָנִין חֲסִין שְׁלוֹם גּוֹבְרִים עַל הָאָדָם, אֵין לְהַמְתַּלְכֵּל עֲבוּרוֹ לְהַזְכִּיר שְׁמוֹ, שֶׁלֹּא יִתְגַּבְּרוּ הַדְּיָנִין חֲסִין שְׁלוֹם" (זֶהר נח ס"ט). וְכִמוֹ דְּאִיתָא (שַׁעֲרֵי הַפְּסוּקִים בְּרֵאשִׁית; לְקוּטֵי-תוֹרָה לְאַרְיֵז"ל בְּרֵאשִׁית): "שְׁנַח לֹא קָרָא לוֹ אָבִיו שָׁם בְּעַת לִדְתּוֹ [רק כְּשֶׁהִגְדִּיל], מִשׁוּם שֶׁהָיָה אִזְ עוֹלָם בְּדִינֵין. וְעַל-כֵּן לֹא רָצָה אָבִיו לְתַן לוֹ שֵׁם כִּי עַל-יְדֵי הַשֵּׁם יִהְיֶה נֶפֶר וּמִסָּם בֵּין הַמְּקַטְרִגִּים וַיּוֹכְלוּ הַדְּיָנִים לְהַתְּגַבֵּר עֲלֵיו".

עֲנִינֵי 'גְּשָׁמִים' - לִימוֹת הַגְּשָׁמִים

א. ח"א ד, בסוף - "שִׁיתִּין מַחֲזָא" (בְּבֵא-בְּתָרָא ע"ג). רְמַז עַל בַּחֲיִנַּת "שְׁשִׁים גְּבָרִים" (שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ג' ז), שְׁמִשָּׁם בָּא 'פְּרִנְסָה', כְּמוֹ שְׁאֲמְרוּ: "גְּבוּרוֹת גְּשָׁמִים" (בְּרַכּוֹת פ"ה מ"ב; תַּעֲנִית פ"א מ"א).

ב. ח"א ז, א; ח"א ט, ה - עֵקֶר הַגְּשָׁמִים בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל, כִּי שָׁם הִתְהוֹמְוֹת, הַיְנוּ הַנְּסִים, הַיְנוּ 'אֲמוֹנָה', תְּפִלָּה. וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַז"ל (תַּעֲנִית ח): "אֵין הַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין אֶלָּא בְּשִׁבִיל אֲמוֹנָה", הַיְנוּ: בַּחֲיִנַּת 'אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל', בַּחֲיִנַּת תְּפִלָּה, בַּחֲיִנַּת 'אֲמוֹנָה' - כִּי "אָרֶץ-יִשְׂרָאֵל שׁוֹתָה תְּחִלָּה" (שָׁם י'), וְשִׁתִּיתָהּ מִהַתְהוֹמְוֹת, לְשׁוֹן (רוֹת א, יט): "וְתַהֲם כָּל הָעִיר", שְׁעַל דְּבַר נְסִי 'תְּמַהֲיִן הָעוֹלָם - שְׁשָׁם הִתְהוֹמְוֹת בַּחֲיִנַּת 'נְסִים'. - וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַז"ל (שָׁם כ"ה: עַל שִׁירֵי-הַשִּׁירִים ב, יב): "קוֹל הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצֵנוּ", לְעַנְיֵן 'גְּשָׁמִים' - כִּי עֵקֶר

הַגְּשָׁמִים נִשְׁמַע בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל - כִּי שָׁם הִתְהוֹמְוֹת, הַיְנוּ הַנְּסִים, הַיְנוּ: 'אֲמוֹנָה', תְּפִלָּה.

וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַז"ל (שָׁם ח): "בְּשַׁעָה שֶׁהַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין, אֶפְלוּ פְּרוּטָה שְׁבַבִּים מִתְּבַרְכָּת". פְּרוּטָה שְׁבַבִּים - שְׁפַעֲמִים נִתְכַּסֶּה כַּח הַנְּסִים, וְעַל-יְדֵי הַגְּשָׁמִים נִתְבַּרְךְ הַפְּרוּטָה, הַיְנוּ הַנְּסִים "דְּפָרִיטָא שְׁפוֹתָה" (שָׁם כ"ה). - וְאֵלוּ בְּנֵי-אָדָם הַמְּכַחֲשִׁים כָּל הַנְּסִים, וְאוֹמְרִים שֶׁהַכֹּל דְּרָדֵי-הַטְּבַע, וְאִם רוּאִים אֵיזָהוּ נִס, הֵם מְכַסִּים אֶת הַנִּס עִם דְּרָדֵי-הַטְּבַע, שְׁאוֹמְרִים: 'שְׂזָה דְּרָדֵי הַטְּבַעִים' - נִמְצָא: שְׁפּוֹגְמִים בְּתְפִלָּה - כִּי הַתְּפִלָּה הִיא 'נְסִים' שְׁמִשְׁנָה אֶת הַטְּבַע. וּפּוֹגְמִים בְּאֲמוֹנָה - שְׁאֵין מֵאֲמִינִים בְּהַשְׁגַּחַת הַבוֹרָא יִתְבַּרְךְ. וּפּוֹגְמִים בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל - שֶׁהוּא מְקוֹם הַנְּסִים בְּנֹ"ל.

וְזֶה שְׁאֲמְרוּ חַז"ל (סְנַהֲדְרִין צ"ז): "אֵין מְשִׁיחַ בְּיָדוֹד בָּא, אֶלָּא עַד שֶׁתְּכַלָּה פְּרוּטָה מִן הַכִּיס" - הַיְנוּ: שִׁיכְלוּ הָאֲפִיקוֹרְסִים שְׁאֵין לָהֶם אֲמוֹנָה בְּנְסִים, וּמְכַסִּים כָּל הַנְּסִים בְּדְרָדֵי-הַטְּבַע, כִּי עֵקֶר הַנְּסִים בְּאָרֶץ-יִשְׂרָאֵל בְּנֹ"ל. וְזֶה פְּרוּשׁ: "עַד שֶׁתְּכַלָּה פְּרוּטָה מִן הַכִּיס" - כִּי שֶׁתְּכַלָּה בְּנֵי-אָדָם הַמְּכַסִּים כְּלָלִיּוֹת הַנְּסִים, הַכְּלוּלִים בְּ"מַלְאָךְ דְּפָרִיטָא שְׁפוֹתָה" (תַּעֲנִית כ"ה), וְתִתְרַבֵּה 'אֲמוֹנָה' בְּעוֹלָם - אִזְ יְבוֹא 'מְשִׁיחַ' - כִּי עֵקֶר הַנְּאֻלָּה תְּלוּי בְּזָה.

ג. ח"א יג, ה; הוֹסְפוֹת מִכְּתַב-יָד רַבֵּנוּ ז"ל הַשִּׁיחַ לְהַתּוֹרָה הַזֶּה (נְדָפִס בְּסוּף הַסְּפָר) - "כִּד הוּוּ אֲצִטְרִיד עֲלֵמָא לְמַטְרָא" (תַּעֲנִית כ"ג). 'לְמַטְרָא' - הַיְנוּ: 'לְתוֹרָה', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים ל"ב): "יַעֲרַף כַּמְטֵר לְקַחֵי".

ד. ח"א מ - עַל-יְדֵי 'עֲבוּדָה-זֹרָה', נִמְנַע הַמְּטֵר, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים י"א, טז): "וְעַבַּדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְכוּ', וְלֹא יִהְיֶה מְטֵר". וְכַשְׁאֵין מְטֵר, אֵין 'שְׁבַע'. וְכַשְׁאֵין 'שְׁבַע', אֵין 'שְׁלוֹם', כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (תְּהִלִּים ע"ב, א): "יִשְׂאוּ הָרִים שְׁלוֹם לְעַם", כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י (וְזֶה לְשׁוֹנוֹ: וּמַהוּ הַשְּׁלוֹם שֶׁהָרִים נוֹשְׂאִין כְּשֶׁתָּן עוֹשִׁין פְּרוֹת - אֵין עוֹן הַבְּרִיּוֹת צָרָה, וְקוֹרָא אִישׁ לְרַעְהוּ אֵל תַּחַת גִּפֶן וְאֵל תַּחַת תְּאֵנָה) [כְּמוֹ שְׁכַתּוּב בְּזִקְיָה ג', י: עַל לְעַתִּיד-לְבוֹא, מִרַב שְׁלוֹם שִׁתִּיחָה אַז]. - וְכַשְׁאֵין 'שְׁלוֹם', אִזְ אֵין אִישׁ עוֹזֵר לְחַבְרוֹ. וְכָל אֶחָד צָרִיד לְנַסַּע וְלְטַלְטֵל מִמְּקוֹם לְמְקוֹם בְּשִׁבִיל פְּרִנְסָתוֹ.

ה. ח"א ס, ג - כָּל מֵינֵי 'עֲשִׂירוֹת', דְּהֵינּוּ: כָּל מֵינֵי דְגָן, וְכָל הָאֵילָנוֹת וְעֵשְׂבִיּוֹת, וְכָל מֵינֵי מִתְכוּוֹת, הֵם רַק עַל-יְדֵי 'גְּשָׁמִים'. וְכֵן כָּל הָאוּצְרוֹת, הֵם עַל-יְדֵי גְשָׁמִים, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (דְּבָרִים כ"ה, יב): "יִפְתַּח ה' לָךְ אֶת אוּצְרוֹ הַטּוֹב לְתַת מְטֵר אַרְצֶךָ" וְכוּ'. וְהַגְּשָׁמִים הֵם מִבַּחֲיִנַּת הַנְּשִׁימָה, שְׁמַכְנִיסִין וּמְקַבְּלִין אֲוִיר מִן הַחוּץ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (אִיּוֹב ל"ז, י): "מִנְשָׁמַת אֵ"ל יִתֵּן קֶרֶחַ וְרַחַב מֵיַם בְּמוֹצֵק".

וְזֶה בְּחִינַת (משלי י, טו; יח, יא): "הוֹן עֲשִׂיר קָרִית עֲזוֹ", הֵינּוּ שְׁהַעֲשִׂירוֹת' הוּא עַל-יְדֵי בְּחִינַת הַנְּשִׁימָה, שֶׁהוּא אוֹר הַקָּר שֶׁמִּקְבָּלִין בְּכָל רֵגַע מִן הַחוּץ. וְזֶהוּ: 'קָרִית עֲזוֹ', בְּחִינַת (איוב לו, ו): "גִּשְׁם מְטָרוֹת עֲזוֹ". וְזֶה שֶׁתּוֹב (יְרֵמְיָהוּ יד, כב): "הִישׁ בְּהַבְלֵי הַגּוֹזִים מִגְּשָׁמִים" - כִּי 'בְּהַבְלֵי הַגּוֹזִים', שֶׁהֵם בְּחִינַת הַפֶּסֶק הַנְּשִׁימָה, בְּחִינַת "הַבֵּל הַיְפִי" (משלי לא, ל), אֵין שָׁם בְּחִינַת 'גְּשָׁמִים' - כִּי 'גְּשָׁמִים' הֵם רַק עַל-יְדֵי הַנְּשִׁימָה (עֵין בְּפָנִים).

ו. ח"א פה; ח"א קיד - ה'פְּרָכּוֹת' וְהַשְּׁפַע', הֵם בְּחִינַת 'מְטָר'.

ז. ח"ב א, יב - כָּל הַדְּבָרִים נִחְלָקִים זֶה מִזֶּה בִּ"מֵרָאָה' 'טַעַם' וְרִיחַ". בְּשִׁבִיל זֶה הַדְּבָר הַמְּגִדֵל כָּל הַצְּמָחִים, נִקְרָא בְּשֵׁם 'מְטָר', רֵאשִׁית־תּוֹב: מֵרָאָה, טַעַם, רִיחַ.

ח. ח"ב ה, א - כָּל הַרְפּוּאוֹת הֵם עַל-יְדֵי עֲשִׂבִים, וְגִדְלִים רַק עַל-יְדֵי אֲמוֹנָה, כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ רַז"ל (תַּעֲנִית ח.ת): "אֵין הַגְּשָׁמִים יוֹרְדִין אֶלָּא בְּזִכּוֹת אֲמוֹנָה, שֶׁנֶּאֱמַר (תְּהִלִּים פה, יב): 'אֲמַת מֵאֲרֶץ תִּצְמַח, וְצִדְקַת מִשְׁמִים נִשְׁקֶף'". - שֶׁכִּשִׁישׁ 'אֲמוֹנָה', אִזּוּ יוֹרְדִין 'גְּשָׁמִים' וְצוֹמְחִים עֲשִׂבִים, וְאִזּוּ יֵשׁ רְפּוּאוֹת. - אֲבָל עַל-יְדֵי נְפִילַת הָאֲמוֹנָה, אֵין 'גְּשָׁמִים', וְאִזּוּ אֵין רְפּוּאָה'.

ט. ח"ב ה, טז - גַּם כְּשֶׁהֲרָאָה' בְּשִׁלְמוֹת, זֶה בְּחִינַת 'תַּקּוּן הַשְּׁנָה' - כִּי הַשְּׁנָה' עַל-יְדֵי הַרְאָה'. כִּי הַרְאָה' הִיא 'קָר וְלַח', וְעַל-יְדֵי 'קָר וְלַח', עַל-יְדֵי זֶה עֵקֶר הַשְּׁנָה. - וְעַל-יְדֵי כֵן בְּשַׁעַת 'גְּשָׁמִים' אִזּוּ הוּא זְמַן שְׁנָה, כִּי אִזּוּ עָרֵב לְאָדָם הַשְּׁנָה מְאֹד, וְזֶה מַחֲמַת שְׁהַגְּשָׁמִים' הֵם 'קָר וְלַח', 'קָרִירוֹת וְלַחוֹת'. וְכֵן בְּבִקְרַת הַשְּׁנָה עָרֵבָה אִזּוּ גַם-כֵּן, כִּי אִזּוּ יוֹרֵד הַטֶּל', וְאִזּוּ גַם-כֵּן הוּא 'קָר וְלַח'.

י. ח"ב ה, יב - 'שְׁנָה וְדַמְיוֹן' הוּא תְלוּי בְּהַרְאָה', כִּי עֵקֶר 'שְׁנָה וְדַמְיוֹן' הוּא עַל-יְדֵי 'קָר וְלַח'. וְעַל-יְדֵי בְּעַת הַגְּשָׁמִים, אִזּוּ נוֹפֵל 'שְׁנָה' עַל הָאָדָם, וְהַרְאָה' הִיא 'קָר וְלַח', שֶׁעַל-יְדֵי זֶה בֵּא 'שְׁנָה וְדַמְיוֹן', הֵינּוּ הַדְּמִיוֹנוֹת' הַבְּאִין לְאָדָם בְּעַת הַשְּׁנָה, שֶׁזֶה בְּחִינַת כַּח הַמְדַמָּה.

יא. ח"ב ס - הַגְּשָׁמִים' נַעֲשִׂין עַל-יְדֵי הַ'אֲדִים' הַעוֹלָם מִן הָאָרֶץ, כְּמוֹ שֶׁתּוֹב (בְּרֵאשִׁית ב, ו): "וְאֵד יַעֲלֶה מִן הָאָרֶץ וְהִשְׁקָה אֶת כָּל פְּנֵי הָאֲדָמָה". - וְכִשִׁישׁ 'מַלְחָמוֹת וְשִׁפְכוֹת-דָּמִים', אִזּוּ נַעֲשֶׂה מִן הַ'אֲדִים' הַנִּל', 'שִׁפְכוֹת-דָּמִים'. וְזֶה שֶׁתּוֹב (יחזקאל לה, ח): "וְתַגֵּר אֶת בְּנֵי-יִשְׂרָאֵל עַל-יְדֵי חֶרֶב בְּעַת אִידִם" - הֵינּוּ בְּחִינַת 'אֲדִים' הַנִּל', שֶׁעַל-יְדֵים נַעֲשֶׂה הַשִּׁפְכוֹת-דָּמִים'. - וְכֵן בְּכִמְהָ אֲמוֹת: 'מְצָרִים' וְעִמּוֹן' וּמִזְאָב/, כְּשֶׁנִּבְּא עַל מַפְלֶתָם, נֶאֱמַר שֵׁם: "בְּעַת אִידִם" - בְּחִינַת 'אֲדִים' הַנִּל', שֶׁעַל-יְדֵים נַעֲשֶׂה הַשִּׁפְכוֹת-דָּמִים.

וְעַל-יְדֵי כֵן כְּשִׁישׁ 'מַלְחָמוֹת וְשִׁפְכוֹת-דָּמִים', אִזּוּ הַאֲדָמָה נֹתֶנֶת כַּחָה לְשֵׁם - כִּי מִן הַ'אֲדִים' הַעוֹלָם מִמְּנָה, נַעֲשֶׂה הַשִּׁפְכוֹת-דָּמִים'. וְעַל-יְדֵי אֵין יוֹרְדִין

'גְּשָׁמִים', כִּי הַגְּשָׁמִים' נַעֲשִׂין מִן הַ'אֲדִים', וְעַכְשָׁו נַעֲשֶׂה מִן הַ'אֲדִים' עֲנִין אַחַר, דִּהְיִנו 'שִׁפְכוֹת-דָּמִים' כְּנ"ל. - וְזֶה שֶׁאָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרָנֵם לְבִרְכָה (תַּעֲנִית ח.ת): "בְּשַׁעַת גְּשָׁמִים, אֲפָלוּ גִיסוֹת פּוֹסְקוֹת בּוֹ" - כִּי כְּשִׁישׁ 'גְּשָׁמִים', נִפְסְקִים הַגִּיסוֹת' וְהַמַּלְחָמוֹת'.

יב. ח"ב ס - עַל-יְדֵי מִי שֶׁאָמַר תּוֹרָה בְּרַבִּים, וְשׁוֹמְעִים תְּלַמִּידִים שְׂאִינֵם הַגּוֹנִים, עַל-יְדֵי זֶה בֵּא גַם-כֵּן 'עֲצִירַת גְּשָׁמִים' - כִּי עַל-יְדֵי 'כְּבוֹד הַתּוֹרָה' בֵּא 'גְּשָׁמִים', בְּבְּחִינַת (שְׁמוֹת טז, י): "וּכְבוֹד ה' נִרְאָה בְּעֵינֶיךָ". וְעַל-יְדֵי הַעֲנִין' בֵּא 'גְּשָׁמִים'. וְזֶה בְּחִינַת (תְּהִלִּים כט, א): "אֵיל הַכְּבוֹד הִרְעִים, ה' עַל מַיִם רַבִּים" - הֵינּוּ: בְּחִינַת 'גְּשָׁמִים' שֶׁבָּאִים עַל-יְדֵי 'כְּבוֹד הַשֵּׁם', בְּחִינַת 'כְּבוֹד הַתּוֹרָה'.

יג. הַלּוֹמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִיד שְׂאִינוּ הַגּוֹן, הוּא כְּזוֹרֵק אֶבֶן לְמַרְקוּלִים" (תְּלִין קלג, י): וְ'מַרְקוּלִים' פְּרוּשׁוֹ: "מַר קְלוּם, הֵינּוּ 'הַלּוֹף הַכְּבוֹד'" (תּוֹסֵפוֹת סְנַהֲדְרִין סד. עַבְדֵּי-הַזֶּרֶה ג. נִמְצָא: כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִיד שְׂאִינוּ הַגּוֹן, הוּא 'הַפֶּךְ הַכְּבוֹד', וְעַל-יְדֵי כֵן בֵּא עַל-יְדֵי זֶה 'עֲצִירַת גְּשָׁמִים' - הַפֶּךְ הַכְּבוֹד, שֶׁעַל-יְדֵיו בָּאִין גְּשָׁמִים.

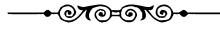
יד. וְזֶה בְּחִינַת (משלי כו, א): "כְּמֵטֵר בְּקִצִּיר, כֵּן לֹא נֹאֲוָה לְכַסִּיל כְּבוֹד" - הֵינּוּ: כְּשֶׁלּוֹמֵד תּוֹרָה לְתַלְמִיד שְׂאִינוּ הַגּוֹן, שֶׁזֶה בְּחִינַת: 'שְׁנוֹתֵן כְּבוֹד הַתּוֹרָה לְכַסִּיל', עַל-יְדֵי זֶה מְקַלְקֵל הַגְּשָׁמִים'. וְזֶהוּ: "כְּמֵטֵר בְּקִצִּיר", הֵינּוּ: 'קַלְקוּל הַגְּשָׁמִים' שִׁיּוֹרְדִין שְׁלֹא בְּעוֹנֶתָן, כִּי בְּשַׁעַת הַקִּצִּיר, אִזּוּ אֲדַרְבָּא מְזִיק הַמְטָר. - "כֵּן לֹא נֹאֲוָה לְכַסִּיל כְּבוֹד", כִּי עַל-יְדֵי זֶה בְּעִצְמוֹ הוּא 'קַלְקוּל הַגְּשָׁמִים' כְּנ"ל.

סֵפֶר הַמִּדּוֹת - עֲנִינֵי 'גְּשָׁמִים'

יג. [וא] שְׁנָה שִׁישׁ הַרְבֵּה גְּשָׁמִים, סִימָן שְׁנוֹלְדִים בְּזֶה הַשְּׁנָה הַרְבֵּה זְכָרִים (בְּנִים צב). [ב] אֵין הַגְּשָׁמִים נַעֲצָרִין, אֶלָּא עַל בְּטוֹל תְּרוּמוֹת וּמַעֲשָׂרוֹת, וּמִסְפָּרֵי לְשׁוֹן-הָרַע, וְעִזֵּי פָּנִים, וּבְטוֹל תּוֹרָה, וְעוֹן גָּזֵל (מִמּוֹן כו). [ג] הַתַּקּוּן לְמֵטֵר, יִרְבֶּה בַתְּפִלָּה (מִמּוֹן כז). [ד] כְּשִׁישׁ שֶׁבַע בְּעוֹלָם, אִזּוּ הַחֲלָשׁוֹת נִתְמַעֲטִים (מִמּוֹן כט). [ה] אֵין הַגְּשָׁמִים נַעֲצָרִין, אֶלָּא עַל פּוֹסְקֵי צְדָקָה בְּרַבִּים וְאִינֵם נֹתֶנִים (מִמּוֹן לו). [ו] מֵטֵר בְּשִׁבִיל יַחִיד, וּכְפָרְנֶסָה בְּשִׁבִיל רַבִּים. וְיַחִיד דְּאֵלִים זְכוּתֵיהֶם, כְּרַבִּים דְּמִי (מִמּוֹן נא). [ז] עַל-יְדֵי קְדוּשַׁת עַל הַיּוֹן, בֵּא מֵטֵר וְנִשְׁמַע תְּפִלָּתוֹ (מִמּוֹן נב). [ח] מֵטֵר בְּזִכּוֹת אָדָם אַחַר, וְשֶׁדָּה אַחַת, וְעֵשֶׂב אַחַר, וּבְזִכּוֹת הָאָרֶץ וְחֶסֶד וְיִסּוּרִין (מִמּוֹן נד). [ט] הַגְּשָׁמִים נַעֲצָרִין בְּשִׁבִיל עַבְדֵּי-הַזֶּרֶה, וּבְשִׁבִיל נְאוּף, וּבְשִׁבִיל צְדִיק שֶׁלֹּא נִסְפַּד פַּהֲלָכָה, וּבְשִׁבִיל מְקַפְחֵי פְּרִנְסַת אַחֲרִים (מִמּוֹן נה). [י] מִי גְּשָׁמִים מִסְגָּלוּן לְמִי שְׂאִין לוֹ 'גְּבוּרַת אֲנָשִׁים' (סְגֵלָה ח"ב א). [יא] אֲמִירַת תְּהִלִּים, סְגֵלָה לְהוֹרִיד גְּשָׁמִים,

"תהלים" - "ל'מטר ה'שמים ת'שתה מ'ים" (דברים יא, א) (סג"ה ח"ב ד; תפלה ח"ב ז). [יב] על-ידי עזות, גשמים נעצרים, ובירוע שנכשל בעברה, וסופו שיכשל בעברה, ומתן לקרותו רשע, ומתן לשנאתו, והוא אחד מתקע"ד דורות (עזות ט). [יג] על-ידי צדקה, בא גשם (צדקה מז). [יד] כשאנשים נותנים צדקה, על-ידי-זה הפרות נתברכו, והשלום בעולם (צדקה מט). [טו] בעוון תרומות ומעשרות, השמים נעצרים והיקר הוה (צדקה

נז). [טז] הגשמים יורדין, בזכות 'שמחת חתן וכלה' (שמחה כג). [יז] השלום, סימן לשבע (שלום כב). [יח] למועד מסכת שבועות מסגל לירידת הגשם (שבועה ג). [יט] בעל-תשובה, יתפלל על הגשם - ועל-ידי-זה מכפרין לו על עוונותיו (תשובה קא). [כ] ביום הגשמים, ישועה פרה ורבה בעולם, ומליצי זכות נכנסין לפניו (תפלה טז).

לקוטי תפלות על התורה - פרשת נח

תפלות בענין: קץ כל בשר | צהר תעשה לחבה | מי המבול, בלבולים | וראיתיה לזכר ברית עולם

לקוטי תפלות ח"א לח

(על-פי לקוטי-מזרח"ן ח"א לח, מרפבת פרעה וחילו' - לעיל 'פרשת נח' אות ז)

"קץ כל בשר בא לפני" (בראשית ו, יג)

שנזכה להנצל מקלפת "קץ כל בשר", לחקר אחר חובות בני-אדם, ולהנצל מעון לשון-הרע ורכילות, שלא לדבר דבורים רעים על שום ישראל שבעולם

ובכן יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, שתעזרני ותשמרני ותצילני מדבורים רעים, ולא אפגם את דבור פי לעולם, ולא יצא מפי שום דבור רע על שום ישראל שבעולם, ולא אחקר אחר חובות בני-אדם.

רק תעזרני ותטה את לבבי, שאזכה לחקר תמיד, אחר כל זכות וטוב שאפשר למצא בכל אחד ואחד מישראל, אפלו בהגרוע שבגרועים. ואזכה להתיגע ולטרח אחר זה, לחתר למצא איזה זכות, אפלו בהפחות שבפחותים. ותהיה עמי תמיד, ותעזרני שיעלה בידי, שאזכה למצא בהם תמיד צד זכות וטוב, ואזכה לדון את כל אדם לכף-זכות תמיד.

ותצילני ברחמיך הרבים, מעון הגדול והחמור מאד, שהוא עון לשון-הרע ורכילות החמור ביותר, השקול פנגד שלש העברות הגדולים שבתורה, שהם: עבודה-זרה, וגלוי-ערות, ושפיכות-דמים, ועון לשון-הרע שקול פנגד בלם.

מרא דעלמא כלא, רחם עלי למענה, והיה עם פי תמיד בעת דבורי. וזכני שאשמר

פתחי פי, שלא יצא מפי שום דבור לשון-הרע ואבק לשון-הרע, על שום ישראל שבעולם, ולא דבור שאינו הגון. ותצילני מפל מיני דבורים רעים, מלשון-הרע, ומרכילות, ומדברים-בטלים, ומליצנות, ומחניפות, ומשקרים, ומלגלות סוד שאין צריכים לגלות, ומגבול-פה, ומלגלות ולומר דברי-תורה ויראת-שמים במקום ובזמן שאין ראוי לאמרם ולגלותם, ומפל מיני דבורים שאינם טובים, ומפל מיני הגבל-פה הפוגמין את הדבור הקדוש, שהוא רוח פיו של הקדוש-ברוך-הוא.

אבינו שבשמים, מה נאמר לפניך יושב מרום, ומה נספר לפניך שוכן שחקים, פי מרב רגילותנו בדבורים פגומים, אין אנו יודעים שום דרך איך להרחיק עצמנו מהם מעתה. עלי-כן באתי לפניך ה' אלקי ואלקי אבותי, שתעזרני ברחמיך, ותדריכני ותורני דרך ישרה, באפן שאזכה לשמר עצמי ברחמיך, שלא אפשל בשום דבור שאינו טוב, ולא אומר דבר שלא פרוצנה.

ותצילני ברחמיך מסטרא "דקץ כל בשר", מפל בני-אדם הרעים שהם עזי-פנים שבודור, החוקרים ומחפשים תמיד אחר חובות בני אדם, ומבקשים תמיד למצא חב ופגם בכל אחד ואחד.

רבונו של עולם, הצילנו ברחמיך מהם ומהמונם, ואל תשמע דבריהם, ואל יעלה קטרונם לפניך כלל, ותסתם הפרגוד בפני

דבריהם הרעים, ואל יפנסו דבריהם באזנה כלל. כי אתה ידעת את לבבם הרע, והם עומדים עלינו בכליעת, ומקטרנים עלינו, ורוצים לרחקנו חסיושלום מעבודתך באמת, ומהם נמשכו ובאו עלינו כל הקטרונים והנסיונות והבלבולים, אשר עלידם נתרחקנו מעבודתך באמת.

רבוננו של עולם, רבוננו של עולם, אתה ידעת את כל מה שעבר עלינו עד הנה, וכל מה שעובר עלינו בכליעת בכל יום ובכל שעה, כי רבים קמו עלינו מאד. "ה' מה רבו צרי, רבים קמים עלי. סבוגי כמים כל היום, הקיפו עלי יחד". והאמת ידעתי ה' אלקי ואלקי אבותי, כי "בי אני אדוני העון" ואנכי סבותי בנפשי כל אלה, עלידי שלא שמרתי את-עצמי, ופגמתי בברית-הלשון ובברית-המעור, אשר עלידי הפגמים האלה, נמשך להם דבורים, שיש להם פה לדבר ולהלשין ולקטרנו חסיושלום.

"מציל עני מחזק ממנו, ועני ואביון מגוזלו". הצילני נא מיד אויבי ומרודפי, הצילני אבי שבשמים, הצילני נא גואל חזק פודה ומציל, הצילנו ומלטנו ופדנו, מכל מיני שונאים ומלשינים ומקטרנים בגשמיות וברוחניות, חוסה עלינו למענה, ולמען אבותינו, ולמען כל הצדיקים אמתים אשר אנו חוסים בהם תמיד.

יודע תעלומות, רחם רחם, הצל הצל, הושיענו והצילנו "מחרב מפיהם ומיד חזק אביון". ותשפיע עלינו כח וגבורה מאתך בזכות הצדיקי-אמת, ותעזרנו ותושיענו, שנופה להכניע ולהשפיל עדי ארץ, כל המתנגדים החולקים על האמת, ונופה לעקר ולשבר ולבטל, כל המקטרנים והמלשינים על הרחוקים הבאים להתקרב אליך באמת, "החפצים ליראה את שמך".

אחי-על-פי שאין אנו פדאים להתקרב אליך לפי מעשינו, אחי-על-פי-כן "רחמיך רבים ה'", רחמיך רבים מאד, עשה

אתה עמנו מה שתראה, וכרצונך עשה עמנו, ומי יאמר לך מה תעשה, אבל מי שם אותם לדין ושופט, לדון אותנו חסיושלום, ולקטרנו עלינו חלילה, מי בקש זאת מידם לרמס על הנרדפים חלילה, "כי אתה אשר הפית רדפו, ואל מכאוב חלליך יספרו. אפלה נא ביד ה', כי רבים רחמיו וביד אדם אל אפלה".

חנני ועזרני, שאזפה לאנפיא הסטרא-אחרא, סטרא "דקץ כל בשר", תחת הדבור של הקדשה. ואזפה להוציא בלעם מפיהם, להוציא מהסטרא-אחרא, כל הדבורים רעים, וכל הדבורים פגומים, שינקו מהם עלידי פגם הדבור' שפגמתי בו בשונג ובמזיד באנס וברצון, וכלם אזפה לתקן ברחמיך הרבים, עד שאזפה להוציא כל הדבורים מן הסטרא-אחרא, ולהשיבם כלם לשרשם שבקדשה, עד אשר הרשעה בלה פעשן תכלה, ועולתה תקפץ פיה, כי יספר פי כל דוברי שקר.

ותמלא פיהם חצי, ותעקם ותעקר את פיהם ולשונם, של כל המקטרנים ומלשינים ודוברים רעות, על עמך ישראל הפשרים החפצים ליראה את שמך באמת, ותתן בלבם שישונו מדרךם הרעה, ויטו לבם באמת אל האמת, ויתגלה האמת בעולם, ויקים מקרא שכתוב: "יעזב רשע דרכו ואיש און מחשבותיו, וישב אל ה' וירחמהו ואל אלקינו כי ירבה לסלח".

"יוזם יצוה ה' חסדו, ובלילה שירה עמי, תפלה לא-ל חיי", ועלידי אור החסד בקר דאברהם' שתמשיך עלינו ברחמיך הרבים, עלידי-זה תזפנו להכניע ולאנפיא סטרא "דקץ כל בשר", שהוא הרוח סערה, תחת הדבור דקדשה, ויקים מקרא שכתוב: "רוח סערה עושה דברו". ויתבטלו מן העולם, מעלינו ומעל גבולנו, כל הדבורים רעים שבעולם, ונופה לדבור דקדשה בשלמות, ולתקן פגם-הדבור. ונופה שיצא הדבור בקדשה מפינו, בשיר ושבח ורגן והלל להשם-יתברך.

והמניעות והמסכים המסבבים אותי מפל צד
בשעת התפלה.

ואין לי שום פתח תקוה והצלה להנצל מהם,
כי אם עליי דבור האמת, כאשר גלית
לנו עליי חכמי הקדושים: "אשר עליי
דבור האמת, תאיר לנו בתוך עמק החשך
והאפלה, לצאת מחשך לאור גדול" - כי אתה
חפץ באמת, וקרוב אתה לכל אשר יקראוך
באמת.

ועל-כן באתי לחלות בפניך ה' אלוקי,
ולחשתטח לפניך, ולפרוש פני
אליך, שתעורר רחמיך האמתיים עלי, על עני
ואביון פמוני. ותשפיע עלי ברחמיך הרבים
'אור האמת', שאזכה לדבר לפניך דבורי
התפלה באמת לאמתו. ואזכה להוציא כל
דבורי התפלה מפני, באמת ברור זך וצלול,
למען אזכה שיאיר לי אור האמת, למצא
הפתחים בתוך החשך הגדול המתגבר עלינו
בכל עת, הרוצה להחשיך ולהסתיר ממנו חס'
ושלום אורך הגדול.

ואם חטאתי עויתי ופשעתי לפניך מנעורי עד
היום הזה, ופגמתי לפניך פגמים הרבה
מאד, ושניתי ושלשתי עליהם פעמים אין
מספר. ובכל-פעם עליי כל חטא ופגם,
הוספתי עלי חסוֹשֶׁלוֹם חשך על חשך, ומסגר
על מסגר, ומסכים ומחיצות על מסכים
ומחיצות, ומניעות על מניעות, ובבלבולים על
בלבולים, עד אשר באתי בתוך עמק החשך
ואפלה גדולה מאד, ונחשכו ונסתרו מעיני כל
מיני פתחים שיש שם, לצאת על ידם מאפלה
לאורה, "טבעתי ביון מצולת ואין מעמד, באתי
במעמקי מים ושבלת שטפתי".

הן על-זה באתי לפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי,
חמל חמל, חוס חוס, רחם רחם, הצל הצל.
וכשם שגברו עלינו רחמיך ורחמיך העצומים
וגלית לנו עצה הקדושה הזאת, כן יהמו נא
מעידך ורחמיך עלינו ה' אלוקינו, ותעזרנו
ותושיענו בחסדיך הנוראים והנפלאים, שנוצח

ותזכנו מעתה, שלא יצא מפנינו שום דבור
פגום כלל, רק כל דבורנו יהיו רק
דבורים קדושים, בתורה ותפלה, ותחנון
ובקשות ושירות ותשבחות והודאות, לשמך
הגדול והקדוש, וביראת-שמים ועבודת השם
יתברך תמיד, באמת ובלב שלם, בקדשה
ובטהרה גדולה כרצונך הטוב, "ימלא פי
תהלתך, כל היום תפארתך. תהלת ה' ידבר פי,
ויברך כל בשר שם קדשו לעולם ועד. אברכה
את ה' בכל עת, תמיד תהלתו בפני. פי יספר
צדקתך, כל היום תשועתך. אודה ה' מאד בפני,
ובתוך רבים אהללנו. כי יעמד לימין אביון,
להושיע משופטי נפשו".

לקוטי תפלות ח"א ט

(על-פי לקוטי-מוזק"ן ח"א ט, 'תהמת יכסימו'; וח"א קיב, 'צהר תעשה
לתבה' - לעיל 'פרשת נח' אות ט)

"צהר תעשה לתבה, ואל אמה תכלנה מלמעלה, ופתח
התבה בצדה תשים, תחתים שנים ושלישים תעשה"
(בראשית ו, טז)

שנוצח למצא הפתחים לצאת מתוך עמק החשך
והסטר-א-אחרא המסבבים עלינו, ובפרט בשעת התפלה
- עליי דבורי האמת' שיצאו מפנינו באמת לאמתו,
ויאיר לנו 'אור האמת'

יהי רצון מלפניך ה' אלוקינו ואלוקי אבותינו,
אלוקי אברהם אלקי יצחק ואלוקי יעקב,
הבוחר בתפלת עבדיו, שתרחם עלי ועל כל
עמך בית ישראל, ותזכנו בחסדיך העצומים,
להתפלל ולהתחנן תפלותינו ותחנונותינו לפניך,
באמת ובלב שלם. הורנו מה שגדבר, הביננו מה
שנשאל.

וזכני, שאוציא דבורי התפלה לפניך באמת
לאמתו. באפן שיאיר לי 'אור האמת',
ליצא מתוך עמק החשך והמחשבות-זרות
והקלפות, העומדים עלי ומסבבים אותי בכלי
עת, ובפרט בשעת התפלה, שככלם באים עלי
ומסבבים אותי מפל צד ומפל פנה, בכמה מיני
סבובים ובלבבולים הרבה מאד, בלי שעור וערך
ומספר, עד שאיני יכול לפתח פי בתפלה, ואיני
יכול להוציא אפלו דבור אחד בתפלתי כראוי,
מגדל החשך והמחשבות-זרות והבלבולים

ישראל, ולהמשיך אל המקום שאנו עומדים עליו להתפלל לפניך, אויר הקדוש של ארץ ישראל.

ותזכנו לתן צדקה לארץ ישראל, ונזכה להחזיק ידי עניים הגונים הדרים בארץ ישראל, עד שנזכה שנהיה נכללים באוירא דארץ ישראל.

ועל ידי זה נזכה לגרש מי המבול מאתנו, שהם המחשבות זרות והבלבולים, המבלבלים אותנו תמיד, ומונעים אותנו מעבודתך האמתית, ובפרט בשעת התפלה, שכלם באים עלינו ומבלבלים את תפלתנו מאד, עד אשר "כשל פה הסבל". כי בעונותינו הרבים "גברו המים מאד על הארץ, ויכסו כל ההרים הגבוהים", עד אשר קשה לעמד נגד בלבולים ומחשבות זרות רבות כאלה, כי הרבינו לפשע מאד.

רבנו של עולם, מרא דעלמא פלא, אתה ידעת מי ומי עומדים עלינו, בפרט בשעת התפלה, אתה יודע את לבבנו, ראה נא בעניינינו ודחקנו ועמלנו ולהצננו, "הושיעני אלקים כי באו מים עד נפש, טבעתי ביון מצולה ואין מעמד, באתי במעמקי מים ושבבת שטפתי".

רבנו של עולם, "אל תשטפני שבלת מים, ואל תבלעני מצולה, ואל תאטר עלי באר פיה. הצילני מטיט ואל אטבעה, אנצלה משונאי וממעמקי מים". אנא ה', הוס ורחם עלי, הוסה עלי פרב רחמיה, הצילני נא, מלטני נא, פדני נא, חנני נא. אהה ה', השל הצל, "שטחתי אליך כפי". כי בתהומות ובלבולים כאלה אשר "גברו מאד על הארץ" בימים האלה, איני יודע שום עצה ותחבולה להנצל, כי אם עליך לבד נשענתי.

כשם שהצלת את ארץ ישראל מימי המבול, כמו שכתוב: "ארץ לא נשמה ביום זעם", פן ברחמיה הרבים תזכני, שיהיה המקום שאתפלל עליו, קדוש בקדשת ארץ-

לקים עצה הקדושה הזאת: "שנזכה להוציא מפינו 'דבורי אמת' לפניך, בתפלותינו ותחנותינו ובקשתינו" - עד אשר לא יהיה שום פה לשום חשך ואפלה, למנוע אותנו חס"ו ושלום מתפלתנו ועבודתנו.

ובכל מיני חשך ואפלה הרוצים להתגבר עלינו בכליעת, ובפרט בשעת התפלה, בכלם נוכל למצא הפתחים - עלידי דבור האמת שנוציא מפינו - לצאת עלידו מאפלה לאורה, מהשך לאור גדול. "כי אתה תאיר נרי, ה' אלקי יגיה השבי". ויקים מקרא שכתוב: "ה' אורי וישעי ממי אירא, ה' מעוז חיי ממי אפחד".

ובכן תחנונו ברחמיה הרבים, ותעזרנו להעלות תפלתנו לפניך, דרך השער והשבת השיך לשרש נשמתנו, אשר משם נחצבנו. כדי שתעלה תפלתנו דרך השער שהוא השיך לתפלתנו השמימה, דרך ארץ ישראל, וירושלים, ובית המקדש, וקדשי קדשים - עד שתעלה תפלתנו למכון שבתך.

לקוטי תפלות ח"א מג' מד"מה

(על פי לקוטי מוה"רן ח"א מד, 'מקאת פנים בתפלה' - לעיל 'פרשת נח' אות יא)

"ומי המבול היו על הארץ וגו'. והמים גברו מאד מאד על הארץ, ויכסו כל ההרים הגבוהים אשר תחת כל השמים" (בראשית ז, י"ט)

שנזכה לתן צדקה לארץ ישראל, ועל ידי זה נזכה לגרש מי המבול, שהם המחשבות זרות והבלבולים המבלבלים אותנו מהתפלה, כמו בארץ ישראל שלא ירד שם מי המבול

יהי רצון מלפניך ה' אלקינו ואלקי אבותינו, אלקי אברהם אלקי יצחק ואלקי יעקב, שתזכנו ברחמיה הרבים, ותעזרנו ותושיענו תמיד, שנזכה להתפלל תפלתנו לפניך בכל לב ונפש, בכונה גדולה ועצומה, בקדשה ובטהרה באמת, ובאמונה שלמה, וביראה ובאהבה, ובמחשבה זכה ונכונה. ותצילנו ברחמיה מכל מיני מחשבות זרות שבעולם.

ותזכנו ותושיענו, שתהיה תפלתנו תמיד על 'אדמת קדש', שנזכה לקדש המקום שאנו עומדים עליו, להתפלל בקדשת ארץ-

ישראל, ותעביר ותסלק משם "מי המבול",
"מים הזדונים", שהם ה'מחשבות-זרות'
וה'בלבולים' המבלבלים את התפלה, ולא יהיה
כח לשום בלבול, ולא לשום מחשבות-זרות
וכפירות, לבלבל את תפילתי חסוֹשֵׁלֹם בשום
בלבול שבעולם.

ותהיה תפילתי זכה ונכונה צחה ונקיה,
ותעלה לרחמים ולרצון לפני כסא
כבודך, עד שאזכה עליידי התפלה, להשיג
השגות עליונות סודות התורה, ותתפאר
ותתנשא עם תפלותינו בכל העולמות, ויהיה
לך שעשועים גדולים מתפלותינו ותחנותינו
ובקשתנו. ויקים בנו מקרא שפתוב: "והיית
עטרת תפארת ביד ה', וצניף מלוכה בכף
אלקיך.

שומע תפלה עדיך כל בשר יבואו". שמע
תפלתנו ואנקותינו ואנחותינו מעמקי
עמקים, ואל תסתיר פניך מאתנו, ואל תעלם
אזנך משועתנו וצעקתנו. "אל תעזבני ה' אלקי
אל תרחק ממני. חושה לעזרתי ה' תשועתי".

☪ לקוטי תפלות ח"א מב ☪
(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א מב, זינרא בצר להם -
לעיל 'פרשת נח' אות יט)
"והייתה הקשת בענן, וראייתה לזכר ברית עולם"
(בראשית ט, טז)
לזכות להתפלל בנגינה, ולהלביש השכינה בלבושין דנהירין,
ועל-ידייזה ימתקו הדינים - ולזכות ל'אמונת חכמים',
להאמין שכל דבריהם ומעשיהם יש בהם רזין

"שמעה אלקים רנתי הקשיבה תפילתי".
עזרני ה' אלקי, שאזכה להתפלל

בכונה גדולה ובשמחה רבה והתעוררות הלב
באמת. ותזפני ברחמיך הרבים ותעזרני לסדר
תפילתי לפניך בקול גילה ורנו, ואזכה לנגן
אותיות התפלה, וקול הנגינה יהיה יפה וזך וצח
בזכות ובבהירות גדול, עד שאזכה להלביש את
שכינת עזך בלבושין דנהירין.

ועל-ידייזה תמלא רחמים על עמך ישראל,
ותראה בצרותינו ועניינו ועמלנו
ודחקנו, בגוף ונפש ומזון. ותשיב המתך
מאתנו, ויקים מקרא שפתוב: "וראייתה לזכר
ברית עולם". ותזכר ברית אבותינו אברהם
יצחק יעקב, ותרחם עלינו בזכותם, ותאזין
תפלתנו, ותקשיב שועתנו, ויראה לפניך רנונו,
ויקים מקרא שפתוב: "זינרא בצר להם בשמעו
את רנתם". ותמתיק ותבטל מעלינו ומעל כל
עמך בית ישראל, כל הדינים שבעולם,
ותמשיך עלינו שפע טובה וברכה ורחמים
וחיים ושלוש וכלי-טוב, ותגמלנו חסדים טובים
תמיד.

ובכן תזפנו ברחמיך הרבים, ותשפיע עלינו
אמונתך הקדושה, ותזפנו לאמונת
חכמים בתכלית השלמות, ואזכה להאמין
בחכמים וצדיקים אמתיים, שכל דבריהם
ומעשיהם אינו פשוט אלא יש בהם רזין, ואזכה
על-ידייזה לאנהרא למטרוניתא, ולהפשיט
מנה לבושין דקדרנותא דפשטין, ולהלביש
אותה בלבושין דנהירין דאנון רזין דאורייתא,
ועל-ידייזה אזכה להמתיק ולבטל כל הדינים
מעלינו, ומעל כל עמך ישראל מעתה ועד
עולם.

☪ לקוטי תפלות על הגשמים ☪

פרנסה כלל, רק אזכה לידע ולהאמין בך
באמונה שלמה ובבטחון חזק, שאתה תכלכלני.
ותזמין לי פרנסתי בשלמות בביתי, בלי שום
נסיעה וטלטול בעולם כלל, ובלי שום
עשייה ועובדא ועסק כלל. וכל נסיעתי לאיזה
דרך, וכל עסקי ופעלתי, לא יהיו כי אם לשמך

☪ לקוטי תפלות ח"א מ ☪
(על-פי לקוטי-מוה"רן ח"א מ, אלה מסעי -
לעיל 'עניני גשמים' אות ד)

ותעזרני שאהיה שלם באמונה ובבטחון בך
תמיד, ולא אעשה שום פעלה ולא
אעסק בשום עסק ולא אפע שום נסיעה בשביל

בְּאֵמֶת, וַיִּקְבְּלוּ לִפְנֵי תַמָּם כָּל מַה שְּׁצָרִיכִים
לְרַפּוֹאתֶם בְּאֵמֶת.

וְתַתֵּן לָנוּ וּלְכָל יִשְׂרָאֵל אֶת אֲכֻלְכֶם בְּעֵתוֹ
בְּמוֹעֲדוֹ וּבְזִמְנוֹ, בְּאִפְסֵי שִׁיחִיהָ מִלְּבַשׁ
בָּהֶם כַּח כָּל הַרְפּוֹאוֹת שְׁאֵנוּ צָרִיכִין כָּל אֶחָד
וְאֶחָד בְּגַשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחַנִיּוֹת, בְּגוּף וּנְפֶשׁ, כִּי אֵין
רוּפָא בְּעוֹלָם שְׂיֻדַּע לְכֹנֵן כָּל זֹאת, כִּי אִם אֵתָּה
לְבַד, כִּי אֵתָּה עֹלֵת כָּל הָעֲלוֹת וְסַבֵּת כָּל הַסַּבּוֹת
וַיֻּדַּע כָּל הַתַּעֲלוּמוֹת. וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁפָתוֹב:
"אִז יִבְקַע בְּשַׁחַר אוֹרָה, וְאֶרְכַּתְךָ מִהֲרָה
תִּצְמַח".

☉ לְקוּטִי תַפְלוֹת ח"ב נג ☉
(על-פי לקוטי-מוה"ר ח"ב ס, 'פשיט מלחמות בעולם' -
לעיל 'עניני גשמים' אות יא"ב)

וּבְכֵן תִּרְחַם עֲלֵינוּ, וְתַתֵּן הַגֶּשֶׁם וְהַמָּטָר בְּעֵתוֹ
וּבְזִמְנוֹ, וְלֹא תַעֲצֹר הַשָּׁמַיִם מִן הַמָּטָר,
בְּכַל־עֵת שֶׁהַעוֹלָם צָרִיכִין לוֹ. וַיִּקְרָא מִקְרָא
שְׁפָתוֹב: "וְנָתַתִּי גְשָׁמִיכֶם בְּעֵתְכֶם, וְנָתַתִּי הָאֲרֶז
יְבוּלָה, וְעֵץ הַשָּׁדָה יִתֵּן פְּרִיֹו. וְנָתַתִּי שְׁלוֹם
בְּאֲרֶז, וְשִׁכְבַּתְכֶם וְאֵין מִחְרִיד, וְהַשִּׁבְתִּי הִיא רַעָה
מִן הָאֲרֶז, וְחָרַב לֹא תַעֲבֹר בְּאֲרַצְכֶם".

וְתִשְׁגִּיחַ בְּרַחֲמֶיךָ הַרְבִּים, שְׂיַעֲלוּ כָּל הָאֲדָמִים
מִן הָאֲרֶז לְטוֹבָה, שְׂיִהְיוּ נַעֲשִׂים מִן
הָאֲדָמִים תְּמִיד, גְּשָׁמֵי בְּרָכָה וְנִדְבָה בְּעֵתְכֶם
וּבְזִמְנֶכֶם, וְלֹא יִתְהַפְּכוּ הָאֲדָמִים לְשִׁפְיַת דָּמִים
חֲסִי־שְׁלוֹם. וְתוֹצִיא אֶת הָאֲדָמָה מִקְלָלוֹתֶיהָ
שֶׁנִּתְקַלְלָה בְּעוֹן אֲבוֹתֵינוּ וּבְעוֹנֵינוּ, וְתַחֲפֹךְ כָּל
הַקְּלָלוֹת לְבִרְכוֹת, כִּי אֵתָּה "כָּל תּוֹכֵל, וְלֹא יִבָּצֵר
מִמֶּךָ מְאוּמָה".

וְשִׁמְרָנוּ וְהַצִּילְנוּ תְּמִיד, מִתַּלְמִידִים שְׂאִינָם
הַגּוֹנִים, כִּי אֵתָּה יָדַעְתָּ כִּי בְּשִׁרְיֹודֶם
אֲנַחְנוּ, וְאֵין אֲתָנוּ יוֹדַע עַד מָה אֵין לְהַזְהֵר
וּלְהַשְׁמֵר מֵהֶם. חוֹסֶה עַל כְּבוֹד הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה, שֶׁלֹּא תִגִּיעַ לְתַלְמִידִים שְׂאִינָם הַגּוֹנִים
שְׂאִינָם רְאוּיִם לְקַבֵּלָה. וְתַחוּס וְתִרְחַם עֲלֵיהֶם,
וְתַשִּׁיבֵם מִהֲרָה בְּתַשׁוּבָה שְׁלֵמָה לְפָנֶיךָ, בְּאִפְסֵי
שְׂיִזְכְּלוּ בְּרַחֲמֶיךָ לְקַבֵּל אֱמֶת נְעִימוֹת הַתּוֹרָה
הַקְּדוּשָׁה.

וְלַעֲבוֹדְתְךָ לְבַד בְּאֵמֶת, וּכְרַצוֹנְךָ אַעֲשֶׂה, וְלֹא
אֲכוֹן בְּנִסְיַעֲתִי וְעַסְקִי שׁוֹם תּוֹעֵלֶת עֲצָמֵי כָּלֵל,
כִּי הַכֹּל שְׁלֶךְ, הַנְּשָׁמָה שְׁלֶךְ וְהַגּוּף שְׁלֶךְ,
וּבְלַעֲדֶיךָ לֹא אָרִים אֶת יָדַי וְאֵת רַגְלֵי לַעֲשׂוֹת
שׁוֹם עַסְק וְשׁוֹם נְסִיעָה בְּעוֹלָם. "כִּי אֵתָּה
אֵלֹקֵי, רוּחְךָ טוֹבָה תִּנְחַנֵּי בְּאֲרֶץ מִישׁוֹר".

וְתִזְמִין לִי פִרְנָסְתִי מֵאֵתָּה לְבַד בְּהִרְחֵבָה
גְּדוּלָה, קָדָם שְׂאֲצַטְרֹךְ לָהּ, בְּאִפְסֵי
שְׂאוּכַל לַעֲסֹק בְּתוֹרָתְךָ וְעַבּוֹדְתְךָ תְּמִיד, וְלֹא
יִהְיֶה לִי שׁוֹם בְּלַבּוֹל חֲסִי־שְׁלוֹם עַל־יָדַי טְרַדַת
הַפִּרְנָסָה כָּלֵל.

וְתַפְתַּח לָנוּ אוֹצְרֶךָ הַטוֹב, וְתַתֵּן הַמָּטָר בְּעֵתוֹ
לְבִרְכָה וְלַחֲיִים וְלִשְׁבַע, וְתִשְׁפִּיעַ
שִׁבְעַ וְזוֹל בְּעוֹלָם, וְלֹא יִצְטָרְכוּ עַמְּךָ יִשְׂרָאֵל זֶה
לְזֶה וְלֹא לָעַם אַחֵר. וְתַמְשִׁיךְ שְׁלוֹם בְּעוֹלָם,
וַיִּקְרָא מִקְרָא שְׁפָתוֹב: "הַשָּׁם גְּבוּלְךָ שְׁלוֹם, חֶלֶב
חַטִּים יִשְׁבִּיעֶךָ".

וְתִהְיֶה בְּעִזְרוֹנוֹ תְּמִיד, בְּאִפְסֵי שֶׁנּוֹכַח לְבַלּוֹת
יָמֵינוּ, בְּטוֹב הָאֱמֶתִי, בְּטוֹב הַנְּצַחִי,
לַעֲסֹק כָּל יָמֵינוּ בְּתוֹרָה וְעַבּוֹדַת ה' בְּאֵמֶת
כְּרַצוֹנְךָ הַטוֹב, וְלֹא נִסּוֹר מִדְּבַרֵי הַתּוֹרָה יָמִין
וְשִׁמְאֵל. וְתוֹרְנֵי וְתַלְמִידֵי תְּמִיד, אֶת הַדֶּרֶךְ אֲשֶׁר
אֵלֶיךָ בָּהּ, וְאֵת הַמַּעֲשֶׂה אֲשֶׁר אַעֲשֶׂה. "אֵל
תַּעֲזֹבֵנִי ה' אֱלֹקֵי, אֵל תִּרְחַק מִפְּנֵי. חוֹשָׁה
לְעִזְרוֹתֵי ה' תִּשׁוּעֵתִי".

☉ לְקוּטִי תַפְלוֹת ח"ב ה ☉
(על-פי לקוטי-מוה"ר ח"ב ה, 'תקעו אמונה' -
לעיל 'עניני גשמים' אות ח)

רוּפָא חוֹלִים, רוּפָא חַנּוּם, רַפְּאֵנוּ ה' וְנִרְפָּא
הוֹשִׁיעֵנוּ וְנוֹשְׁעָה כִּי תִהְלָתְנוּ אֵתָּה.
וְתַתֵּן הַמָּטָר בְּעֵתוֹ, לַחֲיִים וְלְבִרְכָה וְלִשְׁבַע.
וְתַגְדֵּל בְּרַחֲמֶיךָ צְמָחִים וְעֵשְׂבִים, שְׂיִהְיֶה לָהֶם
כַּח לְרַפְּאֵת תַּחֲלוּאֵי עַמְּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל.

וְתִשְׁפִּיעַ בְּרַחֲמֶיךָ, וְתַמְשִׁיךְ הַסֵּדֵר הַנִּכּוֹן
וְהָאֱמֶת, שֶׁל כָּל הַזְרַעִים וְהַצְּמָחִים
שֶׁבְּעוֹלָם, כְּפִי סֵדֵר הַזְּמַן וְהַמְּקוֹם הָרְאוּי לָהֶם,
וְלֹא נִתְלַשׁ שׁוֹם פְּרִי וְעֵשֶׂב שֶׁלֹּא בְּזִמְנוֹ. וְתַסַּבֵּב
בְּרַחֲמֶיךָ סַבּוֹת לְטוֹבָה, בְּאִפְסֵי שְׂיִזְכָּה כָּל אֶחָד
לְאָכַל וְלִשְׁתּוֹת מַה שֶּׁהוּא צָרִיךְ לְרַפּוֹאתוֹ